

ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
ЗАПРОШУЄ ВИПУСКНИКІВ 9 КЛАСІВ

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ НАУКОВИЙ ЛІЦЕЙ

в Житомирі

(097) 56 38 946
(063) 85 44 864

вул. Велика Бердичівська, 40
м. Житомир

Ваша дитина закінчує 9-ий клас?
Хоче поглиблено вивчати цікаві та необхідні для неї предмети вже зараз?

Тоді запрошуємо на навчання до Європейського наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Напрями підготовки:

- хіміко-біологічний;
- фізико-математичний;
- іноземна філологія;
- історико-правовий.

Що вам потрібно мати для вступу?

- Бути випускником 9-го класу.
- Постійно проживати в Житомирській ОТГ.
- Успішно пройти співбесіду з профільних предметів.

Форма для реєстрації: <https://forms.gle/ntbUyjFR82wqyV4h6>

Термін реєстрації - до 24 травня 2024 року

Чекаємо на Вас за адресою: вул. Велика Бердичівська, 40

Довідки за телефонами: (097) 56 38 946

(063) 85 44 864

Тримаймося разом! Усе буде Україна!

Щиро вітаємо колег!

За кожною відзнакою, нагородою стоїть титанічний труд, наполеглива праця, неймовірні зусилля, тому урочистості з їх врученнями завжди наповнені вдячності і гордості.

На засіданні квітневої вченої ради ректорка університету Галина Киричук вручила диплом доктора педагогічних наук Віті ПAVЛЕНКО, доцентці кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки, та атестат доцента кафедри історії України Олександрові МАКСИМОВУ.

З нагоди ювілею та за бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків нагрудним знаком «Слава Житомирського державного університету імені Івана Франка» нагороджений Іван КОНОВАЛЬЧУК – завідувач кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти.

Почесними грамотами ЖДУ відзначені:

Василь БАЗИЛЮК – робітник, зайнятий ремонтом та обслуговуванням водопровідних та каналізаційних систем III розряду гуртожитку №3;

Микола РИБАК – робітник, зайнятий ремонтом та обслуговуванням електрообладнання III розряду відділу головного енергетика;

Ядвіга ГАВРИЛЮК – прибиральниця службових приміщень

спорткомплексу;

Валентина ГРУША – прибиральниця службових приміщень спорткомплексу;

Тетяна ЛАТКО – прибиральниця службових приміщень спорткомплексу;

Олена ПОТАРОЧЕНКО – сторож навчального корпусу №4;

Алла КУХАРЧУК – бібліотекарка 2 категорії бібліотеки;

Тетяна ВАЩЕНКО – методистка 2 категорії навчально-методичного відділу;

Інна ЛІТЯГА – доцентка кафедри соціальних технологій;

Єлизавета РОГОВСЬКА – викладачка кафедри мистецької освіти;

Ніна КОРЕВО – завідувачка агробіостанції;

Олег ГИРИН – доцент кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти;

Олена КУЗЬМЕНКО – доцентка

кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти.

Дипломи докторів філософії отримали випускниці 3-го освітньо-наукового рівня освіти (PhD) Житомирського державного університету імені Івана Франка **Таміла КОЛОМІЄЦЬ** (11 Математика та статистика, спеціальність 111 Математика, ОНП «Математичний аналіз») та **Олена ШУБІНА** (01 Освіта/Педагогіка, спеціальність 011 Освітні, педагогічні науки, ОНП «Загальна педагогіка та історія педагогіки»).

Щиро вітаємо ФРАНКІВЦІВ!

Відділ кадрів,
прес-служба університету

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo?fbid=950316740434311&set=pcb.950326137100038>

Програма «Twining» в дії

Програма «Twining» в дії або «інтернаціоналізація вдома». В межах програми міжнародного співробітництва Twining між нашим університетом та університетом Вінчестера (Winchester University, United Kingdom) 15 березня було організовано дискусійну панель *The effect of the war in Ukraine on school children and youth: the social-emotional context and agency* («Вплив війни в Україні на школярів і молодь: соціально-емоційний контекст і рішення»). Наш університет представляла доцент **Наталія Щерба з групою студентів з ННІ іноземної філології. У ході зустрічі було обговорено низку запитань, пов'язаних з особливостями педагогічної освіти в Україні, впливом війни на емоційний стан школярів і молоді; заходи, що вживаються для реінтеграції українських школярів, які зараз навчаються в школах Великої Британії. Здобувачі освіти з Вінчестера та Житомира ділились своїми напрацюваннями, відповідали на питання, які виникли в ході дискусії.**

Редакція газети направила журналістку до **Наталії Щерби, щоб поспілкуватися з учасниками та розширити коротке повідомлення, що було на сайті університету. Ось що вона розповіла:**

Проект був створений групою Cormak Consultancy Group – це британська організація, яка займається освітнім академічним консультуванням. Вони проводили серед українських університетів курси з приводу написання грантових заявок. Після цього організація створила проект, який називається Twining. В межах цього проекту українським та британським університетам запропонували співпрацювати, в залежності від кількості студентів та рейтингів. Університети самі вирішують, в якому напрямі розвивати співробітництво. Житомирський державний університет по навчальній програмі подібний з університетом Вінчестера.

Університет Вінчестер – це старовинний, невеликий університет. Представники університету Вінчестера, наші партнери та наші адміністрації співпрацювали для того, щоб розробити напрями, у яких надалі співпрацюватимуть наші навчальні заклади.

Один з напрямів – це інклюзивна освіта. В Британії розвитком інклюзивної освіти почали займатися набагато раніше, ніж в Україні, ще з середини ХХ ст. Зараз навчання в інклюзивній освіті Британії знаходиться на високому теоретичному рівні. Зокрема, в університеті Вінчестера введено вибіркового модуль. Ним керує представник служби SENCO (Special Educational Needs Coordinator), кординатори з особливих освітніх потреб.

В Британії є національна асоціація NASENCO (National Association of Special Educational Needs Coordinators). Представник цієї асоціації – лідер курсу, тобто викладач

університету, погодилась на співпрацю зі мною. Першим кроком була відкрита лекція, яка є на сайті у відкритому доступі «Принципи інклюзивного навчання і моделі інвалідності». На лекції були присутні студенти, викладачі та всі охочі.

Під час лекції я помітила, що лекційний матеріал дуже близький і часто пересікається з тим, що викладається в нашому університеті. Вразило, що настільки схожі позиції та теми.

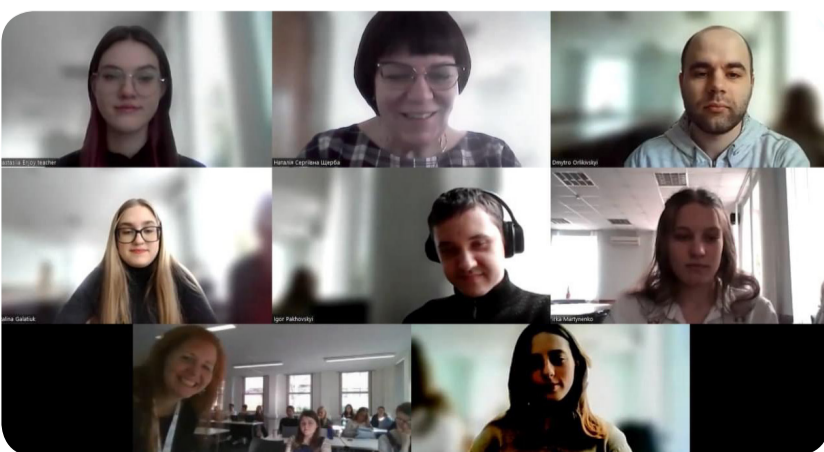
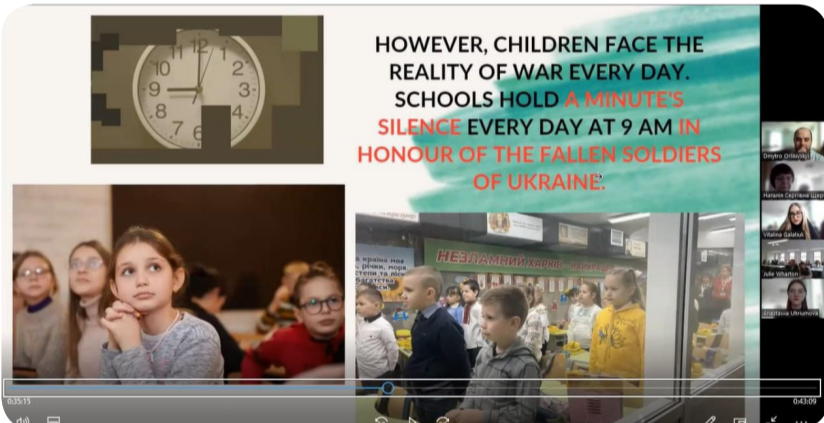
Я проводила лекцію в аудиторії, паралельно транслювала її на сайті дисципліни і була на зв'язку з викладачкою з Британії. Незабаром наша співпраця призупинилась. Потім пані Джулі Уортон звернулася з пропозицією продовжити співпрацю, розповіла, що у їхньому місті багато українських дітей-біженців, які мають психологічні проблеми, яким потрібна допомога. Вона поцікавилась, чи могли б ми їм допомогти. На моє запитання, чим ми можемо допомогти, пані Джулі відповіла, що в них є студенти, які ходять на практику в початкову школу, на кшталт нашого педфаку.

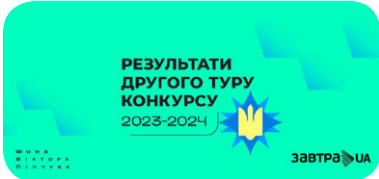
Студенти пішли в ті школи, а в Британії цікава мережа шкіл, ніби школи-притулки, і побачили, що українські діти-первачки там не дуже добре себе почували. Британці підготували нам запитання, які я дала студентам магістратури. Вони підготували презентації та представили аудиторії британських студентів на чолі з координаторкою пані Джулі. На зустрічі було близько тридцяти студентів, їм дуже сподобались презентації, після яких вони ставили питання. Після зустрічі вони пообіцяли нам надіслати лист подяки від університету. В свою чергу, наші студенти дуже зацікавились роботою британських студентів та написали свій перелік запитань, який ми надіслали до університету Вінчестера.

Пані Джулі подякувала за наші підготовлені відповіді, але їм потрібно було ще й опитати наших вчителів, з'ясувати на практиці методики, які працюють в нашій початковій школі. Оскільки на нашій кафедрі діє науковий Центр, в межах виконання дипломних робіт було вирішено, що наукові керівники зі своїми студентами презентують британцям науки та методичні розробки, те, що є ефективним та сучасним в методичній українській думці.

У нас має відбутися серія таких зустрічей, де будуть представлені презентації наших викладачів та студентів. Ми також підемо в школи та покажемо як це працює на практиці, знімаючи короткі відео. На зустрічах будуть присутні психологи – Світлана Максимець, яка читатиме міні-лекції про те, яким чином можна вирішити проблеми з дітками, оцінити їхній ментальний та психологічний стан. Мене запросили з лекцією для британських вчителів та викладачів про українську інклюзивну освіту, яка вона викладається, що ми плануємо у цій галузі.

Вікторія Моравська

Зустріч випускників ЖДПІ-ЖДУ у далекому Узбекистані

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ 2-ГО ТУРУ СТИПЕНДІАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ «ЗАВТРА.UA»

Завершився другий тур конкурсу-2023/24 стипендіальної програми «Завтра.UA». Незалежними фаховими експертами було перевірено 329 конкурсних робіт. За результатами до 3-го туру потрапили 300 конкурсанти. До списку переможців потрапило 14 студентів-франківців, які вже готуються до наступного етапу: Мирослава Барановська, Людмила Біленька, Марина Дика, Крістіна Дідух, Олена Дубравська, Вікторія Жеребчук, Ліна Кроль, Назарій Нагорнюк, Наталія Паламарчук, Дарина Пигина, Євгенія Тарасюк, Кароліна Хаустович та Марина Шаповалова.

Змагання 3-го туру будуть проходити в онлайн-форматі в першій половині квітня 2024 року.

Стипендіати протягом року отримуватимуть щомісячну стипендію розміром 3 727 грн, братимуть участь у зустрічах Ялтинської європейської стратегії, публічних лекціях з провідними представниками бізнесу, політики та культури, долучатимуться до проєктів Фонду Віктора Пінчука та PinchukArtCentre.

Вітаємо наших переможців!
Успіхів у 3-му турі!

Науковий відділ

Вітаємо випускників 1974 року! Довгих років життя у здоров'ї, мирі та злагоді! Щиро тішимося, що випускники Житомирського державного університету імені Івана Франка з Узбекистану крізь роки та відстань трепетно бережуть вогник франківської родини! Університет пам'ятає про кожного з вас! Вами написаний неповторно-цікавий том історії закладу.

Пропонуємо вашій увазі, шановні студенти, аспіранти, працівники та співробітники університету, пост у групі «ЖДПІ – ЖДУ імені Івана Франка. Alumni Club Qazaqstan». Подаємо мовою оригіналу:

«Сегодня, 27 апреля 2024 года, в далеком Узбекистане, в городе Гулистан, прошла встреча выпускников Житомирского государственного педагогического института имени Ивана Франко. На встречу приехали около полусотни выпускников из Ташкента, Сырдарьинской области Узбекистана, а также из Туркестанской, Мангыстауской областей и города Астана соседнего Казахстана. Этот год для всех выпускников особенный — это год 105-летия их Альма Матер, ныне это Житомирский государственный университет имени Ивана Франко. Главными организаторами были выпускники 1974 года, которые к тому же отмечали 50-летие окончания учебы в украинском городе Житомир. Участники встречи пережили волнующие моменты встречи, возгласы, объятия, восторг от встречи... Ведь это не просто встреча, а встреча тех, кто более полувека назад вместе учились в украинском городе Житомир, когда студентов из разрушенных землетрясением Ташкента приняла гостеприимная украинская земля, среди городов, куда приехали учиться, был и город Житомир. Выпускники помнят всё: теплоту и доброту украинской земли, свои учебные корпусы и общежития, своих преподавателей, которых уже нет... Связь выпускников с родным вузом даже через время и пространство не прерывается. Альма Матер поддерживает связь со своими выпускниками, и к этим знаменательным датам руководство вуза отменило почетными грамотами активных выпускников.

Почетные грамоты за подписью ректора Житомирского государственного университета имени И. Франко Галины Евгеньевны Киричук были вручены Талипу Назаровичу Бабаеву, Карабеку Абдибаевичу Баисову, Ханжарбеку Насыровичу Камалову и Омару Исаковичу Утетлеуову. Это был особенно волнительный момент, ведь выпускникам уже далеко за 70 лет, они не скрывали своей радости, были растроганы... Ведь в далекой Украине, в их родном вузе о них знали и помнили... Сегодня завершился первый день встречи... но не наговорились участники встречи. Завтра воспоминания продолжатся... К сожалению, с каждым разом на встречу приезжает все меньше и меньше... И все понимают... Хочется пожелать долгих лет всем выпускникам! Оставайтесь такими же жизнерадостными! Большое спасибо родному вузу за их память и уважение к своим выпускникам!»

Пост у Facebook зібрав кілька десятків коментарів. Ось деякі з них:

Ким Зоя. «Я, Ким Зоя, випускниця ЖГПИ 1974 г. Ми юбіляри і організатори цієї зустрічі. Благодарю всіх тих, хто прислав нам поздоровлення, всіх поминим і любимо. Огромное спасибо нашим педагогам института, которые дали нам профессию учителя, мы с гордостью несли её по жизни. Низкий поклон Украине и украинцам, мы с вами в это трудное для вас время».

Омар Утетлеуов. «Огромное спасибо

ректорату и всему преподавательскому составу ЖГУ им. Ивана Франко за искренние поздравления и добрые пожелания по случаю 50-летия нашего выпуска! Мы очень рады, что вы не забываете нас. Мы тоже помним и любим свой ЖГПИ и г. Житомир и всю жизнь будем хранить эту любовь к ним в своих сердцах!».

Эльвира Исмаилова. «Макаова Эльвира. Выпускница ЖГПИ 1974 года. Прошло уже 50 лет, как мы закончили институт. Нам уже за 70 лет. Солидные и седовласые искренне радовались встрече. Полвека многие не виделись. Вспоминали институт, преподавателей, давших нам самую лучшую, самую благородную в мире профессию учителя. Вспоминали друзей - украинцев и наш Житомир, который породил нас. Мы полюбили этот город: его улицы, парк, красивые окрестности, Богуня, Смолянка, Михайловская, живописная речка Тетерев, студенческое общежитие и студенческая столовая «Березка», где мы питались.

Как оказалось, мы ещё помним украинську мову. Пели украинские песни. Мы полюбили украинцев. Считаю их своими братьями.

Дай бог, чтобы на Земле воцарились Мир, Спокойствие и Благополучие».

Редакция газеты «Універсум»

Посилання на пост у соціальній мережі ФБ:
<https://www.facebook.com/frankovetsky>

Інноваційні процеси в дошкільній освіті

На базі кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти ННІ педагогіки 21-22 березня проходила Міжнародна науково-практична дистанційна конференція «Інноваційні процеси в дошкільній освіті: теорія, практика, перспективи».

У роботі конференції взяли участь 146 учасників з України, Італійської Республіки, Республіки Польща, Румунії, Словацької Республіки. Учасниками конференції стали науковці та практики із закладів вищої освіти, наукових установ, громадських організацій, закладів дошкільної освіти Житомира, Києва, Хмельницького, Чернівців, Кам'янця-Подільського, Бердянська, Івано-Франківська, Переяслава, Глухова, Бердичева, Звягеля.

Учасники конференції розкрили сучасні тенденції інноваційного розвитку дошкільної освіти в Україні та за кордоном. Відзначили значимість обговорених проблем та запропонованих рішень для розвитку теорії та практики реалізації інновацій у дошкільній освіті.

Практики дошкільної сфери провели для майбутніх колег майстер-класи, на яких поділилися досвідом реалізації інноваційних технологій у роботі з дітьми дошкільного віку.

Прес-служба університету

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=924413196357999&set=pcb.92442223023763>

Редакція звернулась із запитаннями до Івана Конавальчука, завідувача кафедри, доктора педагогічних наук, доцента, який був організатором конференції.

- Хто був модератором цієї конференції?

- Модератором цієї конференції був я, Іван Конавальчук, допомогала мені Анастасія Іскрижницька.

- Які були запропоновані учасникам теми для обговорення та дискусії?

- Основними тематичними напрямками Міжнародної науково-практичної дистанційної конференції були:

- Методологія і практика реалізації сучасних концепцій, стандарту та програм розвитку дітей раннього й дошкільного віку.

- Інновації в управлінні та методичному забезпеченні якості освітнього процесу в ЗДО.

- Інноваційні моделі та практики інклюзивної освіти дітей дошкільного віку.

- Технології реалізації компетентнісного підходу в освітньому процесі ЗДО.

- Забезпечення наступності дошкільної та початкової освіти.

- Підготовка майбутніх фахівців до профе-

сійної діяльності в умовах інноваційних змін у системі дошкільної освіти.

- Хто з іноземних професорів виступив на конференції?

- Дімітрис Аргіропулос з м. Парма, Італійська Республіка. Він говорив, що любить Україну та хоче приїхати до нас в університет, сказав, що в університеті, де він викладає, він навчив своїх студентів говорити «Слава Україні!». Перекладала його Зоя Шарлович. Окрім пана Дімітриса виступали Івона Боравська та Зоя Шарлович з м. Ложма, Республіка Польща, Отілія Кліпа з м. Сучава, Румунія.

- Хто з українських науковців та практиків був на конференції?

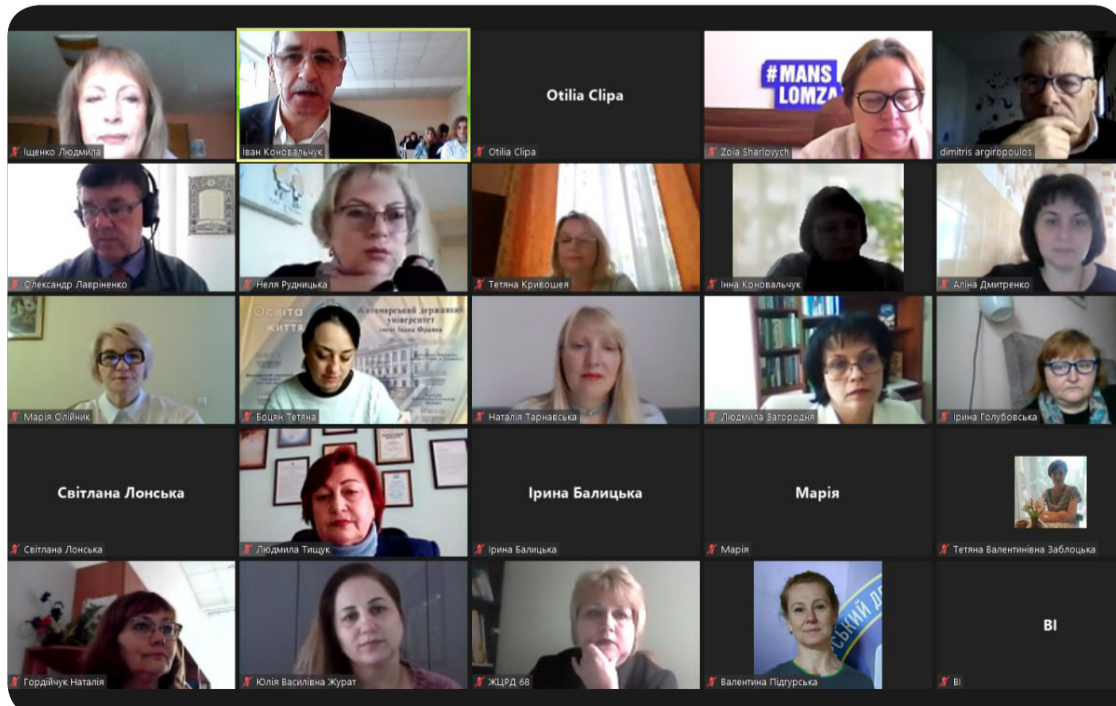
- Ольга Косенчук, кандидат педагогічних наук, доцент, начальник відділу дошкільної освіти ДУ «Український інститут розвитку освіти», м. Київ; Олександр Лаврінченко, доктор педагогічних наук, професор, головний науковий співробітник відділу теорії і практики педагогічної освіти Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України, м. Київ; Людмила Іщенко, доктор педагогічних наук, професор кафедри дошкільної освіти Вінницького державного педагогічного

університету імені Михайла Коцюбинського; Людмила Загородня, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри дошкільної педагогіки і психології Глухівського національного педагогічного університету ім. О. Довженка; Алла Лейчук, т.в.о. директора Бердичівського педагогічного фахового коледжу Житомирської обласної ради; Наталія Гордійчук, методист Бердичівського педагогічного фахового коледжу Житомирської обласної ради, голова обласного об'єднання методистів закладів фахової передвищої освіти Житомирської області, м. Бердичів; Галина Журавська, завідувач Житомирського центру розвитку дитини № 68; Надія Яценко, завідувач Житомирського дошкільного навчального закладу № 39; Надія Бардук, вихователь-методист Житомирського дошкільного навчального закладу № 39 та інші.

- Чи були на конференції наші студенти?

- Звичайно, на конференції були присутні студенти, які слухали виступи науковців та практиків у 216 аудиторії. Нашим студентам було цікаво слухати доповідачів та виступаючих, тому що це їхня професія, яку вони вивчають.

Надія Ненза

Державні стипендії для студентів ЖДУ

Урядовим розпорядженням «Про призначення академічної стипендії Кабінету Міністрів України студентам закладів вищої освіти та аспірантам» студентам університету імені Івана Франка призначені державні стипендії. Такими діями держава стимулює студентську молодь до активного навчання та створює сприятливі умови для підвищення їх життєвого рівня.

Стипендії імені М.С. Грушевського у II семестрі 2023/2024 навчального року отримали: Андрощук Юлія, студентка III курсу спеціальності «Середня освіта (Українська мова і література)» ННІ філології та журналістики; Рафаловська Оляна, студентка спеціальності «Психологія» соціально-психологічного факультету

Стипендії Президента України на II семестр 2023/2024 н.р. студентам-відмінникам, які найбільше відзначилися в навчальній та науковій роботі присуджено Колесниковій Владиславі, студентці III курсу спеціальності «Фізична культура і спорт» факультету фізичного виховання і спорту; Харчишині Юлії, студентці III курсу спеціальності «Середня освіта (Мова і література (англійська мова))» Навчально-наукового інституту іноземної філології.

Редакція звернулася до коментарями до директорів/деканів інститутів/факультетів, де навчаються відзначені студентки, та до самих нагороджених

Декан факультету фізичного виховання та спорту, доктор наук з фізичного виховання та спорту, професор Тамара Кутек:
- Чому обрали саме Владиславу Колесникову?

- Тому, що ця студентка на той період, коли потрібно було подавати претендента на стипендію Кабінету Міністрів, мала високий рівень у навчанні та спорті. Владислава - кандидат у майстри спорту в бігу з перешкодами - це біг на довгі дистанції, а саме стилі-чез на 3 000 м., переможниця і призерка чемпіонатів України, активна учасниця усіх заходів на факультеті та університеті.

- За якими критеріями обирали студентку?

- Брало до уваги навчальний процес, досягнення у спорті та участь у громадському житті факультету.

- Як часто Ви подаєте студентів на таку відзнаку?

- Подаємо тоді, коли є така можливість. Коли в університет приходять розпорядження щодо подання претендентів на стипендію, тоді повідомляють всіх деканів факультету, і ми маємо можливість рекомендувати студентів. Ми перевіряємо рейтинг у навчанні, враховуємо спортивні досягнення студента і подаємо необхідний пакет документів.

А от що сказала сама Владислава Колесникова:

- Як Ви дізналися, що отримали академічну стипендію від Кабінету Міністрів України?

- Декан мого факультету надіслала мені привітання зі статтю, де йдеться про призначення академічної стипендії.

- Які були враження?

- Я була вражена, приємно вражена. Читаючи статтю, я просто не могла повірити, що з шести студентів університетів Житомира, яким на II семестр 2023/2024 навчального року призначена стипендія Президента, є й моє ім'я. Емоції просто були ключем в той момент. Я навіть не можу передати ті емоції радості.

- За які досягнення Ви отримали стипендію?

- Не можу точно відповісти на це питання, бо в статті не вказано за які саме заслуги надали мені стипендію. Можу лише припустити, що це, можливо, тому що я навчаюся на відмінно, беру активну участь в житті університету і є чемпіонкою України з естафетного бігу.

- Як Вам вдалось отримати високі бали з усіх предметів?

- Я мрію працювати за спеціальністю, хочу бути професіоналом в сфері фізичного

виховання, а для цього потрібно багато навчатися, що я і роблю. Навчання дається мені в задоволення, бо я знаю, що ці знання знадобляться в майбутньому.

- Яку суму Ви отримуєте?

- Розмір академічної стипендії Президента України для студентів закладів вищої освіти у 2024 році становить 4 400 грн.

- На що плануєте витратити гроші?

- Я працюю фітнес-тренером і завжди прагну розвиватися, тому маю на меті витратити кошти на додаткові курси з підвищення кваліфікації у сфері спорту.

Директор ННІ іноземної філології, кандидат філологічних наук, доцент Марина Полховська:

- Чому обрали саме Юлію Харчишину?

- Оскільки вона є старостою групи, є першою у рейтингу успішності серед її спеціальності, є учасником групи з методики навчання. Наразі Юлія перебуває за програмою академічної єдності у Варшаві. Вона дуже активна у навчальних досягненнях та у своїй громадянській позиції. За тиждень, як вона поїхала за кордон, Юлія була в Києві на зустрічі «America house».

- За якими критеріями обирали студентку?

- За навчанням, науковими досягненнями та за активну громадську позицію.

- Як часто Ви подаєте студентів на таку відзнаку?

- Двічі на рік. Це загальна практика університету.

А от що сказала сама Юлія Харчишина:

- Як Ви дізналися, що отримали академічну стипендію Президента України?

- Про те, що я зможу отримати стипендію Президента, я дізналась від деканату ННІ іноземної філології, а пізніше від своєї подруги, яка є членом вченої ради ЖДУ (де проходило голосування). Але про призначення мене сповістила моя викладачка та привітала, що наказ вже підписаний.

- Які були враження?

- Насправді, я була приємно вражена, тому що дійсно довго до цього йшла.

- За які досягнення Ви отримали стипендію?

- Я отримала стипендію за наукові та навчальні досягнення. Продовж декількох семестрів я активно беру участь у наукових конференціях, семінарах та відмінно навчаюся на своїй спеціальності «Середня освіта (мова та література (англійська))».

- Як Вам вдалось отримати високі бали з усіх предметів?

- Я знаходжу навчальний процес цікавим і захопливим, тому це не проблема для мене приділяти час навчанню. Я маю чудових викладачів, які допомагають мені розкрити свій потенціал та мотивують навчатися, щоб досягти

неабияких висот.

- Яку суму Ви отримуєте?

- На разі, сума академічної стипендії Президента України становить 4 400 грн.

- На що плануєте витратити гроші?

- Так як я дуже люблю подорожувати, ці кошти я планую витратити саме на це. Подорожі дають можливість вийти за межі нашого звичного оточення, познайомитися з новими культурами, мовами, звичаями та традиціями.

Вікторія Новотна

Директор ННІ філології та журналістики, кандидат філологічних наук, доцент Олексій Башманівський:

- Чому запропонували саме Юлію Андрощук? Які були критерії?

- Ця студентка була обрана для нагороди стипендією від Кабінету Міністрів, перш за все, за її високу успішність. Вона проявила відповідальність та дисципліну, не пропустила жодної пари і досягла високого балу у навчанні. Окрім цього, її активна участь у навчальному процесі і внесок у позашкільну діяльність підкреслюють її відданість навчанню та розвитку.

- Як часто Ви подаєте студентів на таку відзнаку?

- Ми готуємо документи для вченої ради, яка відповідає за відбір кандидатів на цю відзнаку. Кожен рік надається така стипендія, разом з іншими нагородами, включаючи іменні стипендії.

А от що сказала сама Юлія Андрощук:

- Як Ви дізналися, що отримали академічну стипендію від Кабінету Міністрів України?

- Про те, що я отримала академічну стипендію від Кабінету Міністрів України, мені повідомила дирекція ННІ філології та журналістики.

- Які були враження?

- Я була здивована, адже не кожен день отримуєш таку приємну новину.

- За які досягнення Ви отримали стипендію?

- Стипендію отримала за активну участь у житті університету та за високі досягнення у навчанні.

- Як Вам вдалось отримати високі бали з усіх предметів?

- Відвідувала всі пари, активно працювала впродовж навчального семестру.

Декан соціально-психологічного факультету, кандидат психологічних наук, доцент Ірина Тичина:

- Чому запропонували саме Оляну Рафаловську? Які були критерії?

- Дівчина є головою студентського братства і відзначається своєю ініціативністю та активністю в організації студентського життя на факультеті. Під її керівництвом відбувалися такі традиційні заходи, як перший день вступу, квартирники та концерти на сходах. Крім організації

заходів, вона активно бере участь у них і влодіє вражаючими вокальними здібностями, що робить її обличчям факультету. Також вона є спортсменкою і має призові місця на обласному рівні у плаванні, де виступає професійно. Її високий середній бал свідчить про успішність у навчанні. Мріє стати професійним психологом і бере активну участь у проектах, пов'язаних зі своєю майбутньою спеціальністю. Також хотілось би відзначити, що Оляна дуже гарно працює з майбутніми абітурієнтами. Уміє розказати про факультет та показати усе. За останні роки вона показала себе справжньою патріоткою соціально-психологічного факультету.

- Як часто Ви подаєте студентів на таку відзнаку?

- Ми завжди намагаємось відзначити наших студентів, якщо є така можливість. Коли з'являється нагода, ми не втрачаємо її. Оляна - не перша студентка факультету, яка отримує таку стипендію. Ми прагнемо відзначити та підтримувати активних, ініціативних та успішних студентів, які не байдужі до студентського життя.

А от що сказала сама Оляна Рафаловська:

- Як Ви дізналися, що отримали академічну стипендію від Кабінету Міністрів України?

- Про отримання мені повідомили в деканаті.

- Які були враження?

- Я не сподівалася на це, навіть забула, оскільки раніше подавала свою кандидатуру на стипендію, але результату не було. Тому ця новина, звісно, підняла настрій.

- За які досягнення Ви отримали стипендію?

- Пам'ятаю, що вказувала всі свої досягнення, зокрема академічну успішність, діяльність як голови студентського братства факультету та досягнення в спорті.

- Як Вам вдалось отримати високі бали з усіх предметів?

- Отримувати високі бали завжди було моєю метою, ще зі школи. Думаю, на це вплинула моя сім'я, де багато вчителів. В університеті я почала трохи простіше ставитися до оцінок, проте з'явилася мотивація отримувати підвищену стипендію, тому стараюся ще з першого курсу. Найкраще завжди даються предмети, які мене особисто цікавлять, їх вивчення приносить задоволення і, відповідно, гарні результати.

- Яку суму Ви отримуєте?

- Вважаю питання щодо суми не дуже доречним, тому не буду її називати. Можу сказати, що це приємний бонус за мою працьовитість, який я відклала у свою скарбничку, щоб зібрати на маленьку мрію.

Марія Мельничук

Флешмоб White card

Студенти та викладачі факультету фізичного виховання і спорту ЖДУ нещодавно долучилися до флешмобу White card, який відбувся 6 квітня. Цей флешмоб був приурочений Міжнародному дню спорту на благо розвитку та миру, а також Всесвітньому дню здоров'я. Сам захід був ініційований Українською федерацією «Спорт заради розвитку». У флешмобі взяли участь більше ста учасників-франківців. З цієї нагоди наш кореспондент взяв інтерв'ю у заступника декана факультету Дениса Опанчука. Ось що він розказав.

- Хто запропонував брати участь у флешмобі White card?

- З методичного відділу центрального корпусу прийшов лист, щоб взяти участь у заході, і декан факультету сказав, що ми маємо долучитися до цього флешмобу.

- Як цю ідею сприйняли викладачі та студенти?

- Позитивно, всі були не проти. На фотографіях видно, що на захід зібралось багато людей, зокрема були всі викладачі факультету.

- Чи багато охочих було взяти участь?

- По можливості зібрали всіх, хто був не проти. Єдине, що тоді групи першого курсу були на практиці, і тому не взяли участі. А так присутніми були всі студенти.

- Хто саме займався його організацією?

- Я, декан нашого факультету, всі куратори груп долучилися до організації. Загалом, можна сказати, що це були всі викладачі, заступники і декан.

- Чи потрібно проводити подібні флешмоби в майбутньому?

- Я думаю, що так. Це гуртує і студентів, і викладачів. Також, додатково можна було отримати ще й сертифікат, який, можливо, буде корисний в педагогічній діяльності. Я вважаю, що поганого точно нічого в цьому немає, лише хороше.

- Чи плануєте Ви і надалі брати участь у подібних флешмобах?

- Я думаю, що так. Якщо будуть якісь цікаві пропозиції, то ми завжди раді підтримати. Вони, в принципі, називалися «Для спорту і розвитку», то ж я за такий девіз.

- Якщо так, то учасниками будуть лише студенти факультету фізичного виховання і спорту? Чи будуть залучатися й інші студенти ЖДУ?

- Не знаю, просто тут була спортивна тематика, тому ми зібрали факультет. В принципі, я думаю, що в майбутньому можна спробувати організувати весь університет, всіх бажаючих долучитися до тих чи інших акцій. Я думаю, що проблеми в цьому немає. Головне, щоб були бажаючі.

Вікторія Саух

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=934855648647087&set=pcb.934863431979642>

Психологічні проблеми навчання у воєнний час

Чергове засідання Навчально-науково-виробничого комплексу «Полісся» в режимі Зоот-конференції відбулося 27 березня в нашому університеті. Відкрила засідання голова комплексу, доктор педагогічних наук, професор Олександра Дубасенюк. На порядку денному стояло п'ять питань. Одне з них було присвячене особливостям роботи педагогічного колективу в екстремальних умовах воєнного стану в закладах освіти. Доповідала з цього питання доктор психологічних наук, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління Олена Мірошниченко.

Редакція вирішила спрямувати свою журналістку до пані Олени, щоб поговорити більш детально про цю надзвичайно важливу для нашої педагогічної та батьківської громади тему та з'ясувати деякі деталі.

- Чи не могли б Ви у загальних рисах розповісти про особливості роботи педагогічного колективу в екстремальних умовах воєнного стану в закладах освіти?

- В теперішній час, в умовах воєнного стану, робота викладачів, вчителів набагато ускладнилася. Справа в тому, що педагогам заважають працювати повітряні тривоги, які лунають. По-друге, у освітян збільшується небезпека «професійного вигорання». А по-третє, діти потребують більшої уваги, особливо ті, які лякаються тривогою.

- Що є найскладнішим для психіки дитини у воєнний час?

- У дітей інколи навіть з'являються ознаки панічної атаки, і вчителі, які працюють з вразливими дітьми,

мають знати, як вести себе в таких умовах. Ну, наприклад: лунає тривога, вчитель, скажімо, початкової школи підіймає дітей та веде їх у сховище. Дехто з дітей може сильно злякатися, і в цей момент можуть проявитися ознаки панічної атаки. Вчитель має знати ці ознаки: пришвидшене серцебиття, розширені зіниці, дитина може плакати, впасти в психологічний «ступор», можуть навіть німіти кінцівки. Тобто, педагог має знати, як себе поводити в такі моменти, якщо поряд немає медичного працівника. Звичайно, краще, якщо з дітьми у сховище спускається медичний працівник, який зможе надати медичну допомогу, але якщо такого немає, то саме вчитель повинен знати і розуміти, як заспокоїти дітей.

- Якими методами можна заспокоїти дитину під час такого стану?

- По-перше, дихання. Це важливий засіб для приведення нашого організму у спокійний стан. Найбільш відома вправа для дихання називається «квадрат». За чотири секунди ми робимо вдих, на чотири секунди робимо паузу, на чотири секунди видих і на чотири секунди знову пауза. Так потрібно зробити кілька разів від однієї до трьох хвилин або до того моменту, поки дитина не заспокоїться та не вирівняє своє дихання. Після цієї вправи стан і дитини, і дорослої людини, як правило, нормалізується.

По-друге, завжди потрібно спостерігати за тим, де знаходяться ступні ваших ніг. Якщо раптово наступає паніка і людина починає відчувати,

що ноги стають ніби ватними, то дуже важливо зосередити увагу на тому, де знаходяться ступні ваших ніг і відчувати, що ви знаходитесь на підлозі чи на землі. Таким чином, ваш мозок подає сигнал, що ноги знаходяться на чомусь твердому, ґрунтовному і ми не падаємо.

Взагалі, коли ми говоримо про такі стани раптового страху, дуже важливо відчувати своє тіло, коли ви не провалюєтесь у цей страх та відчуваєте, що «ви тут і тепер». Для цього можна обпертися спиною або на стіну, або на спинку стільця, щоб ви відчули, що ви, так би мовити, «в вашому тілі», а за вашою спиною є опора. Також важливо розірнутися навкруги, порухувати різнокольорові предмети, відчуті звуки різних тонів, різнобарвні запахи, тобто, зосередитися на роботі органів відчуття.

- Як є психологічні особливості життя вчителів в умовах війни? Як себе варто поводити в такий тяжкий час?

- Коли ми говоримо про роботу в педагогічному колективі, можна помітити, що останнім часом в деяких колективах трапляються різноманітні конфліктні ситуації через те, що люди знаходяться у стані знервованості та у стані тривоги. Інколи люди починають ставитися байдужіше до виконання своїх обов'язків і переходять до так званого «безособового» способу спілкування. Це перша ознака того, що у людини настає «професійне вигорання». Тому педагоги, які працюють одне з одним,

або ж керівники мають звернути на це увагу і застосовувати «особове» спілкування, щоб люди, з якими ви спілкуєтесь, починали вважати себе важливими і цінними, особливо в такий тривожний час.

Звичайно, важливо підтримувати одне одного, наприклад, організувати просто навіть спільні чаювання, і не забувати, що життя продовжується. Необхідно мати особливий підхід до тих людей, у яких близькі воюють на фронті, їх потрібно підтримувати. Тобто, основою для того, щоб «професійного вигорання» не сталось, це підтримка як близьких людей, так і колег на роботі, ну і, звичайно, мотивація. Позитивна мотивація до виконання професійної діяльності є однією з основних складових особистості педагога та можливістю вистояти у такий важкий час.

- Чи є відмінності роботи педагогічного працівника у сучасних умовах у міській школі та у сільській школі?

- В мене немає таких даних, та я і не проводила подібних досліджень. Що ж стосується психологічного стану педагогів в місті і в селі, можна сказати з досвіду спілкування з вчителями та викладачами, що у працівника в сільській школі не менш приводу для хвилювань, ніж у вчителя міської школи, хоча тривоги у місті лунають значно частіше. А вже якщо мешканці міста менше знають, скажімо, хто із близьких сусідів, їхніх родичів на війні, в кого що трапилось чи хто постраждав, то в селі, якщо до когось,

наприклад, приходиться похоронна звістка та привозять полеглих на фронті, то про це знає все село. Тобто, менше, звичайно, є повітряних тривог, проте люди більше переймаються проблемами інших людей та їх болями.

- Чи впливає війна на сприйняття матеріалу учнями?

- На сприйняття матеріалу учнями війна впливає і дуже сильно. Діти стають більш неуважними, особливо, якщо лунає тривога. Навіть, якщо у сховищі проводиться навчальна робота, то, звичайно, і діти, і студенти відволікаються. Сам перехід з одного приміщення в інше дає відчуття ніби обов'язковості навчання, бо обов'язковим стає збереження свого життя. Навчання відсувається на другий план. Діти хочуть, щоб швидше наступили канікули і можна було знаходитися вдома, бо вдома діти відчувають себе в більшій безпеці, ніж у школі. Тобто, можна сказати, що рівень мотивації до навчання падає. Це ж можна сказати й про студентів. Якщо раніше студенти складали екзамени і переживали, щоб були хороші оцінки, то зараз оцінки стають гіршими за «рахунок» того, що багато матеріалу студенти пропускають через повітряні тривоги. Проте якість засвоєння матеріалу великою мірою залежить саме від мотивації того, хто отримує знання. Якщо мотивація є в людини, то вона буде і навчати, і вчитися, навіть і у воєнні часи.

Надія Пріщенко

Спартакіади серед викладачів та співробітників ЖДУ

Відкриття XI Спартакіади серед викладачів та співробітників нашого університету відбулось 2 квітня у спортивному комплексі ЖДУ імені Івана Франка. Після відкриття було проведено змагання з волейболу та настільного тенісу.

Матч з волейболу пройшов у веселій та дружній атмосфері. Впевнену перемогу здобула команда факультету фізичного виховання у складі Юлії Литвинчук, Віктора Шаверського, Миколи Саранчі, Дениса Опанчука, Івана Мички, Дмитра Гедзюка, а друге місце посіла збірна команда викладачів і працівників університету.

Наші вітання переможцям! Дякуємо усім за участь!

В особистих змаганнях з настільного тенісу місця розподілилися наступним чином:

Серед жінок:

1 місце - **Юлія Литвинчук**, викладач кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту

2 місце - **Тамара Кутек**, декан факультету фізичного виховання і

спорту, доктор наук
3 місце - **Ганна Федорович**, лаборант кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття

Серед чоловіків маємо такі результати:

1 місце - **Григорій Крайник**, доцент кафедри права та публічного

управління

2 місце - **Дмитро Гедзюк**, старший викладач кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення

3 місце - **Євгеній Жуковський**, доцент кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення

Наші вітання переможцям! Дякуємо усім за участь! Також дякуємо ЗСУ за можливість проведення заходу

3 квітня пройшли змагання з шахів в залік XI Спартакіади франківців. Серед чоловіків місця розподілилися наступним чином:

1 місце - **Віктор Загледа**, доцент кафедри філософії та політології

2 місце - **Григорій Крайник**, доцент кафедри права та публічного управління

3 місце - **Матвійчук Богдан**, доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття
Всім дякуємо за участь!

Прес-служба університету

Фотозвіт за посиланнями:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=908050351116334&set=pcb.90805281116088>

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=90858857729178&set=pcb.908588897729146>

Срібло на Кубку України

Вітаємо студентку 1-го курсу факультету фізичного виховання і спорту **Віолетту Кумечко** з перемогою на Всеукраїнському турнірі «Кубок Юна Україна» та здобутком срібла на Кубку України з боротьби самбо!

— Розкажіть про свої враження від змагань.

— Змагання по самбо завжди вражають своєю інтенсивністю й технічністю. Учасники демонструють високий рівень майстерності, використовують різноманітні техніки та стратегії. Кожен поєдинок виглядає як справжня битва за перемогу, і це завжди зачаровує мене.

— Які якості, на Вашу думку, допомогли Вам досягти успіху?

— Мені допомогли такі якості: фізична підготовка, технічні навички, стратегія, спритність і координація

— Як Ви поєднуєте навчання в університеті з інтенсивними тренуваннями?

— Поєднувати тренування з навчанням в університеті для мене дуже легко. Потрібно правильно планувати свій час, ставити пріоритети і ефективно використовувати доступний час у створенні розкладу, включаючи час для навчання, тренування й відпочинку.

— Чи є у Вас спортивні кумири, на яких Ви рівняєтеся?

— Так, це моя мама, Олена Кумечко, майстер спорту міжнародного класу з боротьби самбо, майстер спорту з дзюдо

— Як Ви справляєтеся з невдачами?

— Спочатку аналізую свої помилки, а потім їх виправляю.

— Як Ви мотивуєте себе, коли не хочеться тренуватися?

— Моя мотивація — це ціль, до якої я хочу дійти, а саме — стати чемпіоном серед дорослих, чемпіонкою світу.

— Які Ваші улюблені прийоми в самбо?

— Мої улюблені прийоми — больовий на руку, кидок зацеп та задня підніжка.

— Що б Ви порадили молодим людям, які хочуть займатися самбо?

— Якщо молоді люди хочуть

займатися самбо, я б порадила їм таке: знайдіть досвідченого тренера, почніть з базових навичок, тренуйтеся регулярно, беріть участь у змаганнях, насолоджуйтеся процесом і змаганнями.

— Як Ви думаєте, яке майбутнє у самбо у зв'язку з гуманізацією суспільства, відмовою від насильства?

— З гуманізацією суспільства та загальною відмовою від насильства може змінитися сприйняття та роль самбо. Самбо як вид боротьби може стати способом розвитку фізичних та психічних якостей без застосування агресії та насильства. Можливо, в майбутньому, самбо стане популярним як засіб фізичної активності та розвитку характеру, сприяючи гармонійному розвитку особистості.

— Чи були у Вас моменти, коли Ви хотіли кинути спорт?

— Ні, не було таких моментів.

— Які Ваші найяскравіші спогади, що пов'язані з самбо?

— Моїми найяскравішими спогадами, пов'язаними з самбо, є спогади про перші перемоги на змаганнях, важливі тренування з успішними результатами, спілкування та дружба, яку я знаходила у спортивному середовищі, навіть просто радість від самого процесу тренування та покращення своїх навичок.

Арина Крикунова

ВІД БОРОТЬБИ ДО ГАРМОНІЇ: перемоги Аліни Василевської на чемпіонаті України

У Києві 16 грудня відбувся чемпіонат України з айкідо. Спортсмени змагалися у розділах «Танто Тайсабакі», «Танто Рандорі» та «Ніні дорі». Студентка першого курсу факультету фізичного виховання і спорту **Аліна Василевська** здобула одне перше місце і два других. Звичайно, що редакція не могла не спрямувати до спортсменки журналістку, щоб поговорити про життя, навчання та спорт.

— Як Ви прийшли до айкідо і як це вплинуло на Ваше життя?

— Я почала займатися айкідо з 11 років, коли пішла з бальних танців, тому що там тренер не звертав на мене увагу. Мене запросила моя однокласниця, яка тоді вже місяць ходила на тренування. Я до 2016 року взагалі не знала про такий вид спорту. Тренер робив безкоштовні пробні тренування, тому я не мала сумніву аби спробувати. Мені сподобалось з першого ж тренування, бо мене тренер зразу похвалив за мої віджимання. З того моменту я живу цими тренуваннями, бо відчуваю себе здійбною і поміченою.

— Де Ви займалися і хто був Вашим першим тренером?

— В Житомирі, в дуже маленькому залі по вулиці Лесі Українки, 59. Моїм першим тренером був Юрій Горкуша. Потім він пішов з айкідо і залишив мене на свого колегу Валентина Костецького.

— Чи пам'ятаєте свій перший бій?

— Це було в моєму залі. І ми тільки почали формувати розуміння, що це таке змагання, і як їх проводити. Але вже серйозний бій відбувся в Харкові у 2017 році. Це був мій перший чемпіонат України. Я виграла дуже круто на ножовому бою, дівчина втікала від мене і падала декілька разів.

— Нагороди на Чемпіонаті України — Ваші перші нагороди?

— Займаючись вже понад сім років, у мене дуже багато нагород як з міських чи обласних змагань, так і з чемпіонатів України. Була на семи чемпіонатах. В мене якийсь період був КМС, а зараз вже 1 дорослий розряд. Виграла

у категоріях ножовий бій (танто тай-сабакі) та показові прийоми на швидкість (опен ката), маю близько 30 медалей за призові місця.

Найкращим результатом, я вважаю, є перемоги у Чемпіонаті України в Лисичанську, де я виграла два перших і два других місця.

— Як проходив Чемпіонат? Де? Чи не заважали тривоги?

— Останній чемпіонат проходив у Києві, в спортивному залі школи № 201. Тривоги не заважали, чемпіонат пройшов дуже організовано.

Я приїхала до Житомира до Києва сама, без тренера, бо він мав свої справи та був у мене впевнений. Тому я приїхала, виграла те, що змогла, і приїхала вже з нагородами назад. Недовго чекала своєї черги, ставили тільки з хлопцями на бій. Тому вважаю, що це справедливий перемоги.

— Чи доводиться використовувати навички айкідо у повсякденному житті?

— На айкідо я отримала навичку — спочатку подумати, потім робити і аналізувати кожну дію. Тому використовую це кожен день. Але, також, та фізична підготовка, яка в мене зараз є, допомагає кожен день в буденних справах: витривалість, щоб помити підлогу, гнучкість, щоб залізи в місця, куди тяжко дістатися.

— Що в айкідо Вас найбільше приваблює та мотивує?

— Не можна виділяти якийсь конкретний момент, тому що я люблю всю філософію айкідо. Мотивує, в першу чергу, різноманітність технік в стилі айкідо, бо завжди є куди рости й розвиватись, немає кордонів. Це дуже захоплює і мотивує пізнавати дедалі більше. Мотивує також тренер, який постійно говорить про самодисципліну і розвиток. Також мій тренер своїм прикладом показує, куди я хочу прийти в результаті. Це дуже круто.

— Чи вплинуло айкідо на Ваше фізичне та емоційне здоров'я?

— В першу чергу, на емоційне, бо навчилась спілкуватись з людьми та не боятися робити щось не так, бо знаю, що мої друзі по татами завжди підтримають і скажуть, що не так. Тому, в будь-якому колективі я відчуваю себе впевненою. Навантаження, звісно, є в

емоційному плані. Це залежить від цілі, яку я ставлю. Якщо я хочу виграти змагання, то я себе налаштовую на те, що я викладаюся на 100%. Якщо я хочу напрацювати конкретну техніку айкідо, це інший настрій, бо всьому свій час і потрібно просто багато разів робити одне й теж саме.

У фізичному плані можна говорити багато: витривалість, гнучкість, сила в руках, підтягнуте гарне жіноче тіло, омріяні 4 кубики преса, підкачані ноги та сідниці. Можу багато ходити і не відчувати втоми.

— Ким Ви себе бачите через 5 років?

— Я думаю стати тренером з айкідо вже через 3 роки, тому навчаюся в ЖДУ на спеціальності 017 Фізична культура і спорт. Отримаю чорний пояс і можу впевнено починати тренувати. Моєю мрією є потрапити на чемпіонат Європи з айкідо, але поки це неможливо.

— Які поради Ви дали б тим, хто тільки починає свій шлях у світі айкідо?

— У кожного свій шлях і кожен пройде його по-своєму, але до мети прийде тільки той, хто сильний духом і дисциплінований помилками як своїми, так і інших. Вчиться на помилках свого тренера, поважайте свого наставника, бо це єдина людина, яка дасть можливість виконати те, до чого ти будеш прагнути.

Якщо ти будеш відчувати себе чемпіоном, ти ним станеш. Працюй на кожному тренуванні, кожне тренування наближує тебе до твоєї цілі. А ось поставити ціль дуже легко: ти або чемпіон України, Європи, світу, або ти отримувеш чорний пояс. Все можна поєднувати!

Вікторія Столярова

Дзюдоїст із ЖДУ подорожує світом

Студент 2 курсу факультету фізичного виховання і спорту Житомирського державного університету імені Івана Франка Янчук Тимофій здобув бронзову нагороду на відкритому Кубку Чехії з дзюдо серед дорослих у ваговій категорії до 66 кг.

Редакція газети спрямувала до юнака кореспондентку, щоб поговорити з ним про спорт, про поїздки, про навчання, дізнатися різних подробиць.

- Тимофію, у кожного спортсмена є своя історія сходження на цей тернистий шлях. Розкажіть, яка вона у Вас?

- До 11 років я займався плаванням, тому що були проблеми зі здоров'ям. З часом все налагодилося і батько запропонував піти на дзюдо. Мені дуже сподобалося. Після того, як спробував перший раз, одразу зрозумів, що це моє. Цей вид спорту припав до душі, тому що батько сам довгий час займався дзюдо та був у гарних стосунках з тренером. Окрім того, батьки мене максимально у цьому підтримують.

- Розкажіть про останні змагання, адже вони відбувалися у Чехії?

- Так, це був відкритий кубок Чехії серед чоловіків. Приїхало близько 1700 учасників різних категорій, серед яких були чехи, поляки, словаки, австрійці, німці, французи та інші. Особисто в моїй категорії було 40 осіб. Це був чудовий сонячний день, я був виспаний та бадьорий. Перші дві сутички я виграв без жодних проблем, у півфіналі я програв, тому довелося боротися за бронзу з чехом. Одна хвилинка і все готово.

- Чи вдавалося Вам спілкуватися з представниками інших національностей, набиратися їх досвіду?

- Безумовно, протягом всієї кар'єри. Справа в тому, що я був на

міжнародних зборах у Чехії, а також у Боснії та Герцеговині, де зібралися спортсмени з різних куточків світу. Звісно, що ми між собою постійно спілкуємося. Під час спільних тренувань я спостерігав за суперниками, тому, звісно, аналізував їх дії.

- Яким чином Вам вдається потрапляти на змагання та тренування такого роду?

- Насамперед, мені у цьому допоміг тренер. Щоб заявитися на міжнародні змагання, для початку потрібно було проявити себе на всеукраїнських змаганнях різних рівнів та виборювати призові місця. Окрім того, з початку повномасштабного вторгнення я проживав у Празі, де тренувався спільно з іншими чехами. До речі, попри це мій тренер постійно був на зв'язку та наставляв мене, продумуючи план тренувань, а також даючи поради. Власне, завдяки тому, що я знаходився за кордоном, то мав змогу періодично брати участь у змаганнях в різних країнах. А можливість і шукав на офіційних сайтах, у кожній країні він свій, де є календарний план змагань на рік вперед.

- Що саме Вам приносить задоволення у дзюдо?

- Раніше я пишався тим, що маю можливість постійно бувати у різних містах, а також хвалився перед однолітками. З часом, коли підріс, почав кайфувати від самого процесу. Також

дуже приємно перемагати. А коли я знаходжуся на спортивних зборах, мені подобається товариська атмосфера. Круто боротися з людьми інших національностей, наприклад з казахами, з італійцями, з французами. Після цього ми розмовляємо, сміємося, а також робимо спільні фото.

- Скажіть, чи допомагали Вам коли-небудь набуті спортивні навички у буденному житті?

- Якщо чесно, ніколи не було якогось сутичок на вулиці, завжди намагаюся врегулювати будь-яку ситуацію мирним шляхом. Але в ситуаціях, близьких до рукоприкладства, дуже важливо мати впевненість у своїх силах. Саме спорт дає мені необхідну впевненість, тому, зазвичай, я реаую спокійно та врівноважено. Окрім того, спорт дає розуміння того, що якщо ти старанно працюєш, рано чи пізно буде результат і це стосується усіх сфер діяльності.

Спортивна кар'єра – це не єдина ціль Тимофія. Адже, окрім навчання у ЖДУ ім. І. Франка, він також навчається на економічному факультеті у Празі. Він планує продовжити справу батьків, тому здобуває освіту в двох вузах. Також хлопець розповів, що незабаром на нього чекають чергові змагання за кордоном, де він буде представляти Україну.

Ольга Інюшкіна

Акредитація українських університетів

Ректорка Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук та проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак 12 квітня взяли участь у засіданні Всеукраїнського круглого столу з питань інституційної акредитації, що проходить на базі Львівського національного університету імені Івана Франка. Спікерами засідання були заступник Міністра освіти і науки України Михайло Винницький, заступниці голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти Наталія Стукало та Олена Єремко, а також президент МБФ «Міжнародний фонд досліджень освітньої політики» Тарас Фініков, проректор Львівського національного університету імені Івана Франка Віталій Кухарський. Модерував захід голова НАЗЯВО Андрій Бутенко.

Журналіст газети поспілкувався з проректором з навчально-методичної та виховної роботи Володимиром Чумаком та поставив йому декілька запитань:

- Розкажіть про мету делегації нашого університету у засіданні Всеукраїнського круглого столу з питань інституційної акредитації?

- Цьогоріч вперше НАЗЯВО ініціювало пробний варіант проходження постакредитаційного моніторингу. Певною мірою це розколює колектив, здобувачів, викладачів, завідувачів кафедр, адміністрацію університету. Є сертифікат - ми забуваємо на певний час про це. Для того, щоб освітня програма була живою, видозмінювалась, оновлювалась та вводились нововведення, НАЗЯВО пробно, у якості експерименту, здійснила пілотний проєкт, куди увійшло сім навчальних закладів України: Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Львівський національний університет імені Івана Франка, Запорізький національний університет, наш університет тощо. Ми пройшли процедуру постакредитаційного моніторингу ОП Середня освіта (Історія). Пройшли успішно, про що нам зазначили у Національній агенції. Зазначу, що у Житомирському регіоні ми єдині, хто брав участь і успішно пройшов постакредитаційний моніторинг.

- Які ключові запитання піднімалися та обговорювались на цьому заході?

- НАЗЯВО запросила нас до Львівського національного університету імені Івана Франка, де відбувався круглий стіл з приводу інституційної акредитації. Це ще один вид акредитації, який поки не врегульований законодавчо, але буде у перспективі. Це дозволить навчальним закладам, які будуть його проходити, у межах моніторингу якості освіти всередині свого університету надавати і визнавати

освітні програми, акредитовані загалом. Тобто, навчальний заклад матиме змогу проходити акредитацію як навчальний заклад і, у межах внутрішньої системи якості вищої освіти, матиме повноваження акредитувати освітні програми самостійно. Наразі цей механізм поки обговорюється. Було запропоновано декілька варіантів і саме цьому, інституційній акредитації, і був присвячений круглий стіл.

- Які рекомендації щодо покращення процесу інституційної акредитації були представлені та обговорені?

- Процес не запущений, перебуває у стані обговорення, а тому рекомендувати покращити зарано. Є різні варіанти, різні напрацювання критеріїв оцінювання інституційного процесу акредитації навчальних закладів: за якими критеріями, які заклади та з якими показниками можуть бути допущені до цього, вартість проходження, можливість формування незалежних агенцій по контролю якості вищої освіти в Україні тощо.

- Як Ви оцінюєте сьогоднішнє вищої освіти в Україні та її відповідність сучасним вимогам?

- Освіта - це живий організм. Освітній процес є доволі консервативним процесом і змінювати швидко його ще ніколи і нікому не вдавалось і не вдається. Зміни у суспільстві, які відбуваються, на часі та є необхідними, але у деяких моментах вони відбуваються доволі швидко. А освітній процес консервативний, інерційний і рухається у своєму визначеному напрямку, а будь-яка зміна, яка відбувається сьогодні, буде видима і результат її ми побачимо через більш ніж 10 років.

- Чи були розглянуті на заході можливості

для міжнародного співробітництва?

- Те, що міжнародні організації, які пропонують свої послуги з акредитаційних процесів, існують і законодавчо прописані, факт. Є можливість у закладі вищої освіти звертатися до незалежних установ інших держав, проходити акредитацію, а далі НАЗЯВО, вивчаючи пакет документів, який подається на акредитацію, прийме рішення підтвердити виданий сертифікат або ж скасувати його.

- Яка роль громадськості у процесі забезпечення якості вищої освіти? Чим вона може стати корисною?

- Здобувачі вищої освіти знаходяться у складі вчених рад факультетів та інститутів, вчених рад університетів. Голос студентства є одним із ключових і до нього завжди дослухаються, він впливає на освітній процес. Здобувачі мають змогу акцентувати увагу на позитивних та негативних аспектах освітнього процесу шляхом перегляду ОП, надання пропозицій до переліку вибіркового дисциплін. Думки бувають різні, але те, що студенти є почутими, то це факт. На цьому і стоїть Житомирський державний університет. Також академічна спільнота, роботодавці, які долучаються до освітнього процесу, шляхом формування освітніх програм, реалізації викладання дисциплін або під час навчальних практик, коли здобувач проходить її і ним керують уже на місцях праці. Всі освітні програми знаходяться на сайті університету, є вивішені проекти самих програм, а також фідбек і можливість написати свої пропозиції та зауваження до освітніх програм і вони будуть розглянуті, після чого прийняті або ж відхилені.

Руслан Гашимов

Про що читають студенти Університету Масарика?

Чи замислювались ви про те, чим відрізняються від своїх українських однолітків європейські студенти, які їхні вподобання, про що пишуть в їх університетській пресі? Мені стало цікаво, тож сьогодні у фокусі нашої уваги університет Масарика у Брно, Чеська Республіка.

Це другий у Чехії за кількістю студентів університет, який носить ім'я першого президента Чехословаччини Томаша Масарика. Заснований освітній заклад був у 1919 р. на противагу Карловому університету. Сьогодні це потужний університет, студенти зі всього світу мають можливість опанувати найсучасніші освітні програми на 9 факультетах.

Університет Масарика має власне видавництво, радіо, дві телестудії і журнал Magazin Muni. Університетський журнал виходить як в електронній, так і в друкованій версії щомісяця. Чеські студенти активно дописують до видання, а також безпосередньо працюють над версткою і друком. Найуспішнішим за останній час став номер Magazin Muni, присвячений штучному інтелекту, на обкладинці - зображення засновника Томаша Масарика, яким його побачив ШІ.

Найбільш популярними темами в університетському виданні є MUNI Day - найбільше загальноуніверситетське зібрання студентів та співробітників Університету Масарика, студентське життя і дозвілля, спортивні новини, поради від психологів. Чимало матеріалів присвячені експедиції до Антарктиди, адже університет має там власну полярну станцію. І, звісно, публікації про надання допомоги і підтримки українцям, які перебувають у Брно, навчаються і працюють в університеті, залучені до різноманітних наукових і волонтерських проєктів.

Микита Кузьмич

Студенти ЖДУ в Оломоуцькому університеті

Студентки-магістрантки ННІ філології та журналістики ЖДУ імені Івана Франка Тетяна Кос та Марія Тарасевич, які навчаються за освітньою програмою «Українська мова і література, англійська мова в закладах освіти», долучились до програми Європейського Союзу у сфері освіти і професійної підготовки Еразмус+ на теренах Оломоуцького університету (Чеська Республіка).

Журналіст редакції поспілкувався онлайн з Тетяною та Марією, щоб детальніше дізнатися про програму обміну та досвід, який вони отримують за кордоном. Дівчатам були поставлені кілька запитань і ось що вони відповіли:

– Які можливості надає програма Еразмус+?

Т.К.: Програма Erasmus+ надає студентам та педагогічним працівникам можливості міжнародного обміну та співпраці в галузі вищої освіти. Студенти можуть навчатися або проходити стажування в університетах Європейського Союзу. Викладачі та педагогічні працівники можуть відвідувати інші університети або навчальні заклади для викладання, проведення лекцій або співпраці у дослідженнях. Програма надає фінансування на покриття витрат під час проживання в певній країні. Участь у програмі дозволяє зануритися в іншу культуру, покращити знання іноземних мов. Міжнародний обмін може позитивно вплинути на подальшу кар'єру, підвищуючи конкурентоспроможність учасника програми на ринку праці. Звісно, участь у програмі значною мірою сприяє професійному розвитку її учасників.

М.Т.: Програма Erasmus+ надає широкі можливості для навчання, співпраці та молодіжних обмінів. Це включає стипендії для студентів та викладачів, можливості навчання та стажування за кордоном, а також партнерства між освітніми установами та організаціями. Крім того, програма сприяє розвитку навичок, міжкультурному розумінню та співробітництву між навчальними закладами різних країн.

– Звідки Ви дізнались про Оломоуцький університет?

Т.К.: Оломоуцький університет (Palacký University in Olomouc – P.F.) є одним із найстаріших та найвизначніших університетів Чехії (заснований у 1573 році – P.F.). Університет відомий своєю академічною репутацією та різноманітністю програм, що пропонуються студентам. Тому я й дізналася про цей заклад у контексті академічного обміну.

М.Т.: Я дізналася про Оломоуцький університет перед тим, як їхати до Чехії. Але ще раніше я чула від моїх старших друзів про навчання в чеських університетах.

– Які виклики спіткали Вас у Чехії та як Вам вдалося подолати їх?

Т.К.: Один із викликів – мовний бар'єр. Використовувати англійську мову в країні, в якій вона не є рідною, інколи буває проблематично. І, якщо вже говорити відверто, мій рівень англійської, як виявилось, недостатній для того, аби вільно спілкуватися з іноземцями. Думаю, щоб удосконалити мовні вміння, потрібно більше їх використовувати, більше спілкуватися англійською. Тому, з одного боку, це виклик, а з іншого – гарна нагода вдосконалювати знання англійської. Перебування в Чехії, як і в будь-якій іншій країні, вимагає певної адаптації до нової культури, традицій, звичаїв. Але ми готові навчатися, ми відкриті до спілкування, взаємодії з місцевими, тому, з допомогою оточуючих, цей виклик теж вдається подолати.

М.Т.: Коли я приїхала в Чехію, найскладнішим для мене було спілкування незвичною для мене мовою. Спілкуююся англійською, тому що я знаю цю мову, але також не втрачаю чудову можливість почати вивчати чеську. У Чехії спілкуються чеською, але, на щастя, всі місцеві жителі можуть спілкуватися англійською. Чехія має свої звичаї, правила, культуру та особливості, тому потрібно адаптуватися, щоб комфортно тут перебувати.

– Як Ви оцінюєте якість навчання в Оломоуцькому університеті у порівнянні з ЖДУ імені Івана Франка?

Т.К.: Оломоуцький університет входить у п'ятірку кращих дослідницьких вузів Чехії, має високі академічні стандарти. Він пропонує різноманітні програми навчання англійською мовою для іноземних студентів. У розпорядженні студентів є такі підрозділи як науково-технологічний парк, завдяки якому цікаві ідеї студентів можна перетворити у вигідні бізнес-проекти, видавництво, в якому друкують підручники, монографії, антології, чудовий спортивний центр, комп'ютерний центр, центр підтримки студентів з особливими потребами. Також на базі університету працює університет для літніх людей. Мене особливо вразила бібліотека. Це не просто книгозбірня, це затишне, дуже зручне місце для роботи і відпочинку. Кваліфікований викладацький склад університету, серйозна науково-дослідна база відкриває великі можливості для майбутніх вчених і професіоналів своєї справи.

Якщо порівнювати якість навчання в ЖДУ імені Івана Франка та в Оломоуцькому університеті, то людські ресурси, кадровий склад нашого закладу, як на мене, знаходиться на високому рівні. Адже, як мені відомо, викладачів ЖДУ запрошують для обміну досвідом, для

проведення лекцій та занять в Чехію. Але матеріально-технічні ресурси поки не досягають того рівня, який я побачила в Оломоуці.

М.Т.: Університет Палацького в Оломоуці – один із найдавніших університетів у Чехії. Сьогодні це потужний освітній заклад з кваліфікованим викладацьким складом і серйозної науково-дослідною базою, що відкриває великі можливості для майбутніх вчених і професіоналів у своїй сфері. Зі свого досвіду хочу сказати, що тут все зроблено для того, щоб сприяти навчанню та розвитку студентів. Зручний, сучасний гуртожиток, дуже багато кімнат для навчання, чудова простора бібліотека, де працює робоча атмосфера для виконання завдань. Також для студентів побудовані нові аудиторії, що обладнані всім необхідним.

Наш університет імені Івана Франка також дуже давній український університет. Я також продовжую навчатися тут на магістерській програмі, я задоволена, скільки були мої студентські роки в цьому закладі. Завжди захоплююся викладачами нашого університету – це ті, хто не лише має глибокі знання у своїй предметній області, але й вміє ефективно передавати ці знання студентам. Вони сприяють якісному засвоєнню нових знань здобувачами, виявляють толерантність до різноманітності студентів та демонструють високий рівень професіоналізму у всіх аспектах навчального процесу. Також в нашому університеті відбулися позитивні зміни в осучасненні аудиторій, які складно не помітити. Насправді, складно порівнювати університети, тому що вони перебувають в різних країнах, умовах та обставинах. Порівнюючи навчання у Чехії та у нас, на мою думку, в Чехії, мені було б легше навчатися, зважаючи на програму та навантаження.

– Спілкувалися з викладачами та студентами університету? Натрапляли на щось цікаве під час розмови?

Т.К.: Спочатку, звісно, ми хвилювалися, почували себе невпевнено, не знали, чи зрозуміють нас викладачі, чи впораємось ми із завданнями. Але вже після першого спілкування з викладачами кафедри славистики секції українистики – Уляною Холод та Раданою МерзОВОЮ, ми зрозуміли, що, принаймні, ті викладачі, які з нами контактували – чудові люди, гарні професіонали. З ними легко спілкуватися, вони в усьому допомагають, відчують, коли нам потрібна якась підказка, підтримка.

М.Т.: Звичайно ж, ми спілкуємося. Здебільшого, це спілкування із викладачами з нашої кафедри українистики. Також тут є декілька людей із України, з якими іноді бачимося. Дуже задоволена нашою комунікацією, з ними цікаво спілкуватися, ми обмінюємося нашим досвідом. Хто давно тут, ознайомлює нас із цікавими локаціями, куди ми можемо завітати, або розповісти про чеські традиції та звичаї.

– Чи проводили Ви заняття з української мови та літератури? Які враження у Вас від чеських студентів?

Т.К.: Заняття не проводили, але все ще попереду, бо порівняно недавно почали навчатися за цією програмою. Але я брала участь у воркшопі, розповідала про значення писанок для української культури. Також допомагала готувати доповіді для викладачів Оломоуцького університету. В наші обов'язки входить допо-

мога з перевірки домашніх завдань студентів чеського університету. Ми щодня отримуємо нескладні посильні завдання, щоразу нові, тому їй цікаві.

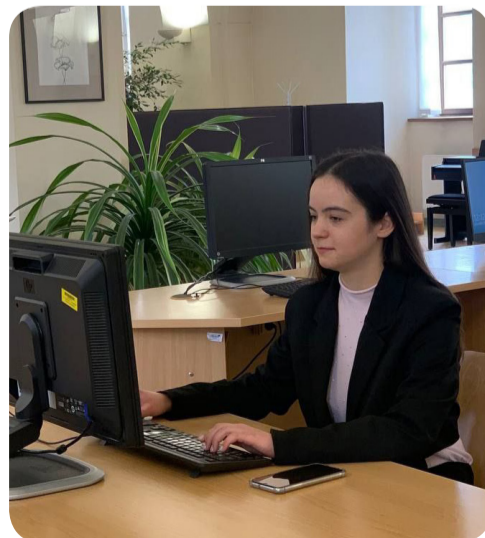
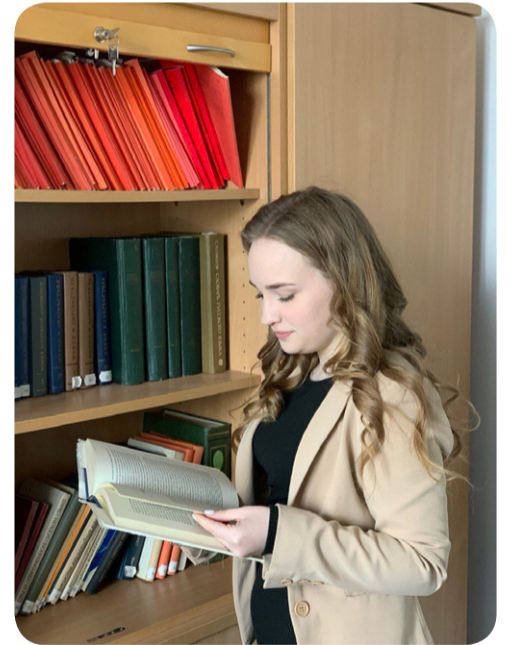
М.Т.: Поки що не отримували завдання проводити заняття із української мови та літератури. Але для нас на кожен день є інші завдання,

наприклад, допомога із перевірки різного формату завдань, участь у воркшопі, також ми відвідуємо лекції, коли нас запрошують, інші завдання, для яких ми маємо потрібні знання. Чеські студенти дуже старанні в навчанні, вони готуються до практичних. Під час пар кожен задіяний в роботу.

– Можливо вдалося взяти участь у проектах та наукових дослідженнях? Якщо так, то у яких саме? Які складнощі виникали?

Т.К.: Як я вже зазначала, мала нагоду взяти участь у воркшопі. Захід цікавий, мені сподобався. Була і теоретична, і практична частина, в обох ми взяли активну участь. Мала можливість допомогти студентці Оломоуцького університету відредагувати наукову роботу. Маю надію, що ще буде не одна нагода взяти участь у наукових дослідженнях та проектах.

М.Т.: Участь у проектах та наукових дослідженнях поки не брали, оскільки тут відносно недавно, але допомагаємо у підготовці матеріалів до занять.

– На останок: які Ваші враження від перебування в Чехії та участі у програмі Еразмус+?

Т.К.: Перебуваю тут недавно, але гарних вражень та позитивних емоцій вже дуже багато. Мали можливість зануритися в чеську культуру, спробувати місцеву їжу, дізнатися про

традиції країни. Вже встигли познайомитися із студентами з різних країн, знайшли нових друзів. Незабутнє враження справило на мене Архієпископський палац, де я мала можливість не тільки побачити цікаві експозиції, але й зіграти на старовинному дорогому музичному інструменті. Хочу щиро подякувати всім, хто подарував мені таку чудову можливість взяти участь в програмі Еразмус+. Я отримую найкращий досвід та проводжу дивовижний час в дружньому колективі одного з кращих університетів!

М.Т.: Мої враження про програму Erasmus+ дуже позитивні. Я дізналася про цю програму ще коли навчалася в школі, тому це було моєю метою. Дуже задоволена, що я цього досягнула. Завдяки програмі проходжу стажування у Чехії. Тут дуже цікаво перебувати, я кожного дня дізнаюся багато нового для мене. Erasmus+ для мене – це чудова можливість поєднати навчання із подорожжю за кордон. Для мене дуже важливо перебувати в освітньому середовищі, а така поїздка сприяє моєму особистісному зростанню, отримую досвід та покращую мовні навички, маю намір провести час, який відведений для участі в програмі ефективно, адже мені легше, ніж вдома, тут проводити навчальну діяльність.

Мандрівки вихідного дня

Стало вже певною традицією у нашому університеті – поїздки на вихідні у різні куточки України: Львів, Закарпаття, українські дендропарки (Софіївка), історичні місця (Батурин) та інші видатні природні, культурні та історичні місця. Їздять наші студенти, ліцеїсти, викладачі та співробітники. Організацію бере на себе Олег Антонов, голова профспілки студентів нашого університету. Йому допомагає Віктор Кириченко, доктор психологічних наук, професор кафедри соціальної та практичної психології.

Наш журналіст поспілкувався з паном Віктором та кількома студентами природничого факультету, які нещодавно відвідали автобусом Львів, музей Івана Франка.

– Чому Ви організуєте поїздки? Яка мета цих поїздок?

– Я дуже люблю подорожувати, це моє хобі. Почав займатись організаціями поїздок ще у 2016 році, тоді я вперше побував у Берліні. Я багато подорожую сам та зі студентами. Зазвичай, обираю місця, де сам був, що мені сподобалося, або де було цікаво. Метою останньої поїздки до будинку-музею Івана Франка було відвідати місце, де жила людина, в честь якої названо наш університет.

– Як обираєте місця або ж міста для поїздок?

– Я обираю місця, орієнтуючись на свій досвід. Якщо було цікаво, то пропоную відвідати ці міста зі студентами.

– Що Вас приваблює у поїздках?

– Зараз це можливість відволіктись від травмуючих подій, від війни. Подорожі – це частина мого життя. Поїздки – це хороший шанс познайомитись та вивчити Україну. Адже в Україні є багато місць, які, так скажемо, є не дуже привабливими для туристів, але їх все одно варто відвідати.

– Як змінився Львів від Вашої першої поїздки до останньої?

– Львів – це місто, в якому я побував найбільшу кількість разів за своє життя. Якщо зі студентами, то близько 10 разів. А якщо самостійно, то це вже більше число. З моменту, коли я вперше побував у Львові,

місто стало красивішим, дорожчим. Стало більше схожим на європейські міста, наприклад Краків. Там дуже багато іноземців, часто можна зустріти поляків. Місто стало більш інтернаціональним.

– Чи не втомлюєтесь Ви від поїздок?

– Абсолютно ні. Мене ніяк не втомлюють поїздки в автобусі, або те, що ми ходимо по 15 кілометрів пішки. Навпаки, після поїздок я отримую заряд позитивної енергії.

– Чи користуються попитом такі поїздки?

– Так, користуються. Кількість людей, що зараз подорожує, збільшується. Так, до війни ми організували всього по 2 поїздки у рік. Минулого навчального року було 8, у цьому також буде 8. Фактично, кількість поїздок збільшилось у 4 рази. А це, таким чином, ми піднімаємо культурний рівень України, оскільки закордонного туризму зараз немає.

Наступними, з ким поговорила наша кореспондентка, були студенти природничого факультету Анастасія Руденко та Ксенія Гайдарли. До них приєднався ще й Богдан Хаснаш, також студент природничого факультету:

– Які місця Ви відвідали у Львові та по дорозі до Львова?

А.Р.: Я і моя подруга Ксенія Гайдарли ще не були у Львові, ми давно

хотіли подивитися на львівські краєвиди. Коли дізналися про поїздки – одразу записалися. По дорозі до Львова ми зупинилися тільки на заправках, оскільки їхали вночі. В основному, ми спали. У Львові нам вдалось відвідати львівську копальню кави, де можна взяти трохи зернят кави на пам'ять, що ми і зробили. Мали змогу відвідати місцеву ратушу, бачили пам'ятники Тарасу Шевченку, Михайлу Грушевському, Данилі Галицькому, Адаму Міцкевичу, ходили з екскурсією до музею Івана Франка. Після цього ми мали вільний час, тому вирішили піти в готель «Рапогата». На сьомому поверсі цього готелю є ресторан, де можна помилуватись гарним видом на оперний театр. Окрім цього, ми відвідали ресторан-кондитерську «Вероніка», де роблять дуже смачний шоколад. Із сувенірів ми купили вусату каву, магніти у формі лева та ручки з написом «Львів».

Б.Х.: Ми відвідали площу-ринок, а також будинок-музей Івана Франка.

– Про що Ви дізналися вперше?

А.Р.: Ми вперше дізналися про те, що львівську міську раду називають ратуша. Окрім цього, у Львові пишуть картини за допомогою марлі. Із цікавого: екскурсовод сказав нам таку фразу: «Щоб довго ходити, у Львові потрібно мати кінські ноги». Проходивши пів дня по бруківці, ми зрозуміли, чому він говорив такі слова.

Б.Х.: Вперше я дізнався про те, як саме жив та влаштовував свій побут Іван Франко.

– Ви відвідали будинок-музей Івана Франка. Які у вас враження?

А.Р.: Будинок-музей чудовий. Дізналися, що першу екскурсію після відкриття, провела дружина Івана Франка – Ольга Франко.

Б.Х.: Враження позитивні, мені дуже сподобалося. Було дуже цікаво та захопливо.

– Чи вважаєте Ви творчість Івана Франка сучасною та актуальною?

А.Р.: Так, ми вважаємо творчість Івана Франка дуже сучасною і актуальною.

Б.Х.: Так, я вважаю його творчість доволі актуальною зараз.

– Які загальні враження від поїздки?

А.Р.: Загальні враження чудові.

Б.Х.: Позитивні. Особисто мені все сподобалося.

– Чим ви займали себе під час переїзду від Житомира до Львова?

А.Р.: Під час переїзду до Львова ми спали, коли прокинулися – читали довідник з хімії.

Б.Х.: Дорогою до Львова я слухав музику, а також дивився у вікно.

– Чи бачили ви у Львові сліди влучання російських ракет?

А.Р.: Сліди влучання ракет не бачили.

Б.Х.: Ні, не бачив.

– Який настрій у мешканців Львова? Чи не перешкождала тривога вашій екскурсії?

А.Р.: Настрій у мешканців чудовий, тривога не перешкождала, оскільки день був спокійний.

Б.Х.: Місцеві жителі були позитивно заряджені. Тривога не завадила.

Ольга Присяжнюк

Геноцид в парадигмі ХХ-ХХІ ст.: міждисциплінарний діалог

У Житомирському державному університеті ім. Івана Франка відбулась Всеукраїнська науково-практична конференція «Геноцид в парадигмі ХХ-ХХІ ст.: міждисциплінарний діалог». З вітальним словом виступили Олександр Жуковський, кандидат історичних наук, декан історичного факультету, та Слободянюк Сергій, голова Ради Наукового товариства студентів, магістрантів та молодих вчених ЖДУ. До науково-практичної конференції також були залучені студенти ННІ філології та журналістики, історичного, математичного, соціально-психологічного та природничого факультетів, які виступили зі своїми доповідями про геноцид у ХХ-ХХІ століттях.

Наш журналіст поспілкувався із паном Сергієм та дізнався, що відбувалось на конференції та які ж теми обговорювались.

– Якою була мета конференції про геноцид в парадигмі ХХ-ХХІ століть? У чому полягає міждисциплінарний діалог?

– Нашою метою було зібрати всіх молодих науковців, щоб ми могли розробити міждисциплінарний діалог між нами – молодими науковцями, тому що нам потрібно говорити про геноцид. Адже сьогодні, в умовах російсько-української війни, це питання номер один, тому що стоїть питання виживання українського народу. Те, що російська федерація чинить великий тиск і знищує український народ, це є безпрецедентним порушенням міжнародного права. Але питання в тому, що геноцид це не лише предмет обговорення в галузі історії, права, філософії, політології і так далі, а це багатовекторне питання, яке вимагає міждисциплінарного підходу.

– Чи є важливою тема геноциду сьогодні, у 21 столітті?

– Безперечно, як я зазначав у відповіді на попереднє запитання. Геноцид, попри те, що ми говоримо, що сьогодні 21 століття – нікуди не дівся. Відповідно, винищення великих груп людей за будь-якою ознакою, чи національною, чи етнічною, за переконаннями, релігією – вони нікуди не ділися. І хоча ми говоримо, що 21 століття мало б бути століттям без воєн, без злочинів і так далі, ми сьогодні, на жаль, стикаємося із порушеннями.

– Які аспекти геноциду були підняті на конференції та з яких дисциплін?

– Зокрема, якщо говорити про окремі наукові напрямки, то ми зазначимо, що було піднято

філософський, екологічний та психологічний аспекти, також ми торкнулися літератури в контексті більш історичному, тому що ми говорили про мітців, які були репресовані в часи Радянського Союзу, про їх опір тоталітарному режиму.

– Чи звучали на конференції якісь принципово нові факти? Чи була якась інформація озвучена вперше?

– Я думаю, що багато думок було нових і цікавих, зокрема для наших студентів, тому що не всі студенти до конференції замислювались, що геноцид можна пов'язати буквально з усіма спектрами нашого життя. По суті, геноцид – це винищення людського суспільства. Якщо ми говоримо про суспільство, то це таке синкретичне явище, яке охоплює буквально все, починаючи від історії і закінчуючи навіть тією

самою математикою.

– Це була Всеукраїнська конференція. З яких міст та університетів були студенти?

– Хоч ми і заявили, що це Всеукраїнська конференція, на жаль, до нас не приєдналися студенти з інших університетів, хоча ми надсилали запрошення. Можливо, так склалися у них обставини, що не знайшлося людей, які могли б приділити увагу саме нашій конференції.

– Яка з доповідей Вам особисто сподобалась більше всіх?

– Мені сподобались буквально всі доповіді, тому що вони всі були просякнуті певною ідеєю і кожен виступаючий мав і доносив свою власну думку, що мені завжди імпонує. Наші науковці чомусь завжди бояться говорити, але на конференції я побачив, що студенти намагаються, вони вдосконалюються, порівнюючи з моїми,

так би мовити, «молодими» роками, коли я був на першому-другому курсі. Сьогодні студенти набагато більше підготовлені і готові виступати, доносити свої думки публічно, тому я вважаю, що кожен виступ був унікальним.

– Які нові підходи або ідеї виникли під час обговорення міждисциплінарного діалогу?

– Нові ідеї виникли. Безпосередньо це було пов'язано з філософським та психологічним аспектом, таке певне поєднання, тому що ми не до кінця можемо розібратися, що таке геноцид насправді. Всі ми говоримо, що це злочин проти людства, але більш за ці рамки ніхто не виходить і були певні обговорення під час доповідей, які були пов'язані саме з цією тематикою. Ще в нас закрутилась дискусія навколо питання екологічного фактору.

– Які перспективи для майбутніх досліджень геноциду після цієї конференції?

– Після цієї конференції, я думаю, що ми в принципі започаткували певну тенденцію щодо обговорення цього питання, тому що в останні роки геноцид сприймався як щось далеке та не дуже актуальне, але з повномасштабним вторгненням ми бачимо, що це реалію нашого часу, на жаль, і для того, щоб із ним боротися, ми повинні повністю його осягнути і, відповідно, вивчати, досліджувати і говорити про це, тому що у нас складається тенденція, що люди забувають, на жаль, що у нас війна, що гинуть українці і проти нас вчиняється геноцид. Тому про це важливо говорити.

Ксенія Ільїна

Весняна екскурсія до київських парків

Студенти, аспіранти та викладачі нашого університету 21 квітня відвідали ландшафтні парки Київщини. Спочатку потрапили до ландшафтного парку «Добропарк». Площа парку складає 300 гектарів, яка всяяна понад 3 млн тюльпанів та 25 тисяч кущів лаванди. На території ростуть бегонії, петунії, ліатри, а також сакури та понад 14 000 кущів та дерев різних видів.

Наступним парком був сімейний екопарк «Ясногородка». В ньому наші екскурсанти познайомились із контактним зоопарком, де мали змогу погодувати тварин. Побачили страусову ферму, послухали цікаві факти про її мешканців і поставили свої запитання гідю. На території є дитячий парк розваг, басейни, виноробня, глемпінг – можливість відпочинку на природі із комфортними умовами. У сувенірній крамниці можна було придбати магніти на згадку, посуд та навіть страусине яйце.

Журналістка нашої газети зустрілась з кількома учасниками екскурсії вихідного дня – студентками природничого факультету, майбутніми хіміками Анастасією Руденко та Ксенією Гайдарли та поставила їм декілька запитань, щоб дізнатись про їхні враження від поїздки.

– Як Ви дізналися про екскурсію вихідного дня?

А.Р.: Я дізналась про екскурсію вихідного дня від викладачки з неорганічної хімії.

К.Г.: Я почула про поїздку на парі з неорганічної хімії.

– Чому вирішили поїхати саме до Київської області?

А.Р.: Як на мене, це дуже цікаво. Насправді, круто мати можливість відвідати щось нове. Хотіла поїхати в ландшафтний парк «Добропарк», там я раніше не була.

К.Г.: У мене давно вже було бажання поїхати до Київської області, а тут ще й виявилось, що є туди екскурсія.

– Що Вам найбільше запам'яталось, вразило?

А.Р.: В той день з самого ранку падав дощ, і, незважаючи на це, все одно було дуже цікаво подивитись на таку кількість і різноманітність тюльпанів. Ми, як я вже зазначала, спершу поїхали в «Добропарк». Там дуже красиві сакури та тюльпани. Мені також сподобалась біла

альтанка на воді. Ще були в Ясногородці, там бачили страусів. Я навіть придбала в сувенірній крамниці яйце страуса на згадку.

К.Г.: Для себе побачила багато чого нового. У «Добропарку» було тюльпани різних видів та кольорів. Також там були атракціони. В «Ясногородці» побачила різних тварин, навіть верблюдів. Мені там найбільше

запам'ятались поні.

– Чи їздили раніше на подібні екскурсії? Це було від університету?

А.Р.: Так, раніше їздила. Це був Львів та Карпати.

К.Г.: Раніше брала участь в різних екскурсіях від університету. До прикладу, разом із подругою їздила у Карпати та до Львова.

– Чи були Вам комфортні умови

поїздки? Чи було щось таке, що хотілося б змінити в організаторських моментах?

А.Р.: Умови були чудовими. В організаторських моментах нічого б не змінювала.

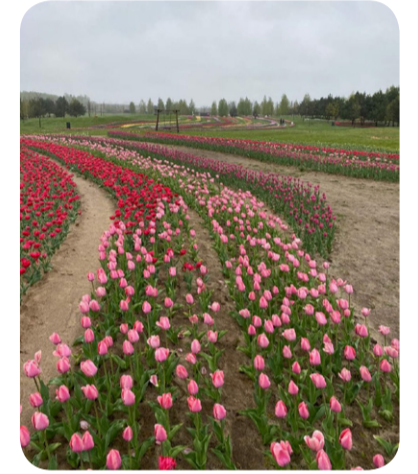
К.Г.: Транспорт був комфортним. Ні, не було.

– Чи плануєте ще відвідати екскурсії вихідного дня від університету?

А.Р.: Так, хочу ще їздити на такі екскурсії від університету.

К.Г.: Думаю так. Вже планую наступну поїздку до Тернополя.

Анна Девізорова

Зустріч ректора з ліцеїстами та їх батьками

Брак інформації, неповна інформація, невизначеність породжують хаос.

Житомирським державним університетом імені Івана Франка була ініційована зустріч з учнями 11-х класів Наукового ліцею та їх батьками. У дружній атмосфері обговорювалися питання вступної кампанії 2024 року.

Ректор університету Галина Киричук та відповідальний секретар приймальної комісії Микола Чайка ознайомили з особливостями цього року НМТ та основними нововведеннями щодо вступу, наголосили на етапах та ключових датах. Про деталі йтиметься в наступних зустрічах, оскільки затверджених Правил прийому на 2024 рік ще немає.

Для ліцеїстів наші вчителі, які мають практичний досвід роботи з програмами НМТ/ЗНО, розробили свої завдання з предметів, винесених на національне тестування. Поки учні перевіряли свої знання з чотирьох обраних предметів, батьки мали змогу обговорити усі питання, які турбують їх, з адміністрацією університету, директором ліцею Віктором Рудніцьким та його заступницею Наталією Янчук. З огляду на велику кількість питань, такий формат комунікації виявився потрібним і пізнавальним. З ініціативи батьків такі зустрічі проводяться і надалі.

Нагадаємо, що при ЖДУ імені Івана Франка проходять безкоштовні онлайн-курси підготовки до НМТ, які триватимуть аж до самого

тестування. Вони дають змогу підвищити конкурсний бал випускника при вступі до університету на визначені державою спеціальності. Реєстрація на курси за посиланням <http://surl.li/rjmxxt>

Наразі триває реєстрація на НМТ. При ЖДУ діє пункт реєстрації, де кожному допоможуть зареєструватися легко і без стресу. А в консультаційному центрі кожному вступнику допоможуть сформувати дорожню карту, незважаючи на те, в який ЗВО України він планує вступати.

«Для нашого ліцею ми будемо робити майстер-класи, для того, щоб допомогти спроектувати і спроектувати індивідуальну освітню траєкторію. Промалюємо усі плюси і мінуси навчання. Це складна траєкторія, з якою невеликий відсоток батьків і дітей зможуть справитися самостійно. Скористайтеся такою можливістю»,

зауважила ректор Галина Киричук.

Центр працює з понеділка по п'ятницю з 9 по 16 год за адресою: вул. Велика Бердичівська, 40, ауд. 113. Довідки за телефонами: (0412) 43 09 07 (096) 388 00 36 (063) 449 09 81

Усі новини вступної кампанії приймальна комісія викладає в телеграм-каналі <https://t.me/zeduvstupa> та інстаграм <http://surl.li/rjlxpf>

Житомирський державний університет відкритий до співпраці і готовий допомогти кожному, хто цього потребує.

Прес-служба університету

Фотозвіт події за посиланням: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=925106432955342&set=pcb.925107599621892>

Перший концерт Назара

Перший сольний концерт автора, виконавця та студента 2 курсу спеціальності журналістика Назара Шкуратівського відбувся 11 квітня у актовій залі центрального корпусу. Наша редакція слідує за його творчістю та вирішила влаштувати йому перший сольник. Ми домовились про місце концерту, технічне обладнання, потурбувалися про афіші та запросили на концерт як студентів, так і ліцеїстів. Редакція час від часу проводить подібні акції – конкурси та концерти. Отож, повернемося до Назара.

Єдиною умовою, яку головний редактор поставив перед Назаром, була кількість пісень: «як тільки ти напишеш 7-8 пісень, влаштуй концерт». Пройшло півроку, і от музикант та виконавець Назар Шкуратівський на сцені. Його авторські пісні заповнили актову залу неповторною атмосферою, енергією та емоціями, захоплюючи аудиторію, особливо ліцеїстів 10-х класів, з першої ноти.

Журналісти редакції по завершенні концерту зустрілися з Назаром та поставили йому кілька запитань.

– Що для Вас означає музика?

Музика для мене означає бути творчою людиною, відчувати себе вільним. Музика – тренує та розвиває душу.

– Коли Ви почали писати музику?

Почав писати ще з 16 років. До повномасштабного вторгнення писав пісні російською.

– Хто або що Вас надихає?

Не буду перераховувати тих людей, які надихали мене до війни, бо ці люди зараз відкрито підтримують війну, проте мій маленький досвід вже дає про себе знати. Зараз натхненням для написання синглу є прослуховування класичної музики.

– Яку музику Ви прослуховуєте?

У вільний час слухаю сучасних українських виконавців. В основному YakTak, Volkanov.

– До чого більше лежить душа – до музики чи до журналістики?

Музика допомагає мені у багатьох речах, адже вона заповнює щілини у серці, а також допомагає мені зосередитися на журналістиці. Ці два поняття, як на мене, доповнюють одна одну.

– Чи плануєте далі серйозно займатись музикою?

Поки пишу, розкручую себе, а там буде видно.

– Чи хвилювались Ви до концерту?

Так, почав хвилюватися ще за три дні до концерту, і, незважаючи на те, що я прийняв заспокійливе у подвійній дозі - не допомогло, тільки посадив голос. Проте, коли почув зал, крики людей та оплески, люди зарядили мене енергією і хвилювання зникло.

– Які враження після концерту?

– Враження?? Реально?? Я не пам'ятаю, коли відчував такі круті емоції. Перший сольний концерт, досі не можу повернутись до нормального стану. Тільки радість.

– Як Вам почуття популярності?

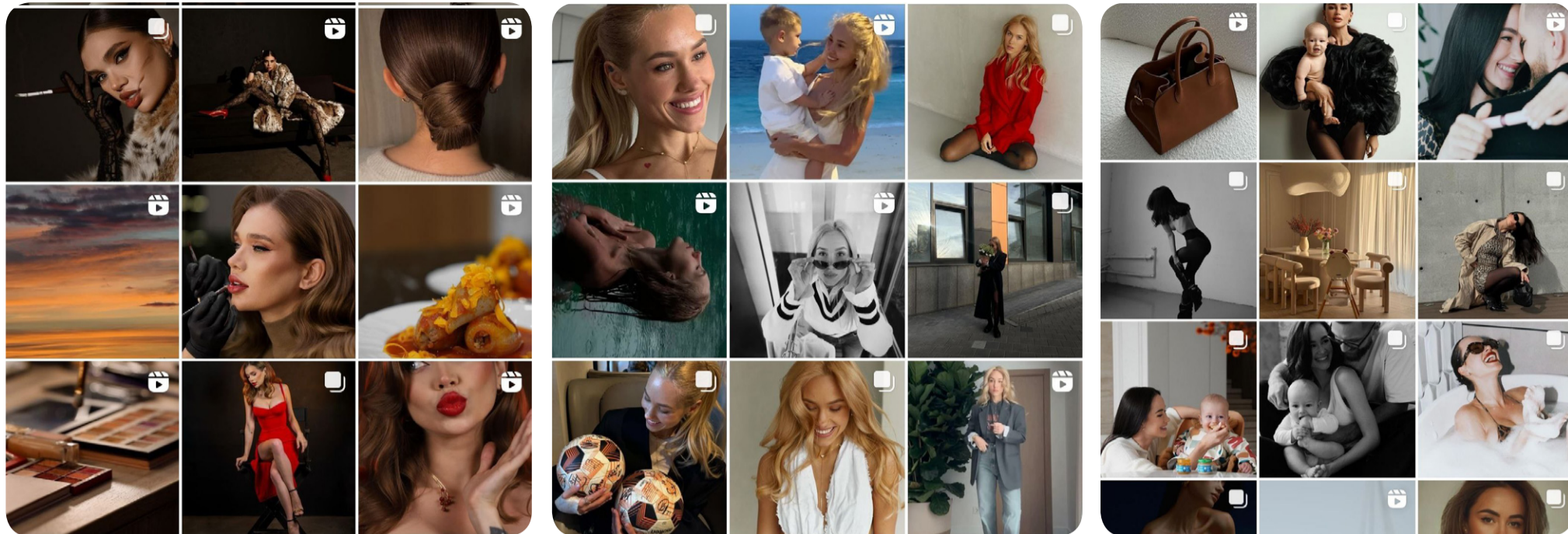
Звичайно, що приємно. Приємно бачити людей, які після концерту підбігають фотографуватись, підсовують аркуші для автографів, створюють фан-акаунти в соцмережах, а під час концерту викрикують з зали «Я тебе кохаю». Така популярність мене надихає до роботи над музикою, яку пишу.

– Як Ви ставитесь до хейту? Чи присутній він по відношенню до Вас?

До хейту ставлюсь позитивно, адже він робить мене популярнішим. Інша справа критика. У такому випадку я готовий слухати та сприймати її з повагою.

Ольга Присяжнюк, Надія Прищенко

Головні smm-тренди Instagram у 2024 році

Сьогодні ні для кого не є секретом, що соціальні мережі стали рутинною для людства, через яку ми отримуємо не лише джерело різноманітної інформації, а й розваги та багато іншого. Соціальні мережі цікаві усім віковим групам реципієнтів, тому є логічне пояснення стрімкому розвитку маркетингу в мережі, який спостерігається останні два роки. Щоб краще розуміти свою цільову аудиторію та створювати саме той контент, на який вони очікують, бо в результаті це дозволяє вам впливати на їх рішення. А для цього, передусім, потрібно знати та використовувати SMM тренди. Тож якими є SMM тренди у 2024 році?

1. Короткий відео контент. Цей тренд утворився через швидкий темп життя сучасних людей, тому зараз дуже важко привернути увагу підписника простою гарною фотографією. Також цьому сприяла велика конкуренція з боку TikTok та YouTube, тому й зрозуміло, чому Instagram так активно популяризує Reels.

Маркетологи у 2024 році повинні навчити «зловити» погляд глядача та зацентрувати увагу на потрібних аспектах. Отже, якщо ви хочете збільшити охоплення сторінки, то публікуйте короткі яскраві відео під популярні треки.

2. Тренд на штучний інтелект. Вже на початку року ви могли спостерігати, як в мережі стали популярними фото та відео, створені штучним інтелектом. Тепер кожен користувач смартфона може завантажити нескладну програму і приміряти на себе різні відомі образи з кінофільмів та багато іншого. Приклади ви може передивитися в Instagram за хештегом #ші. З відео відбувається схожа ситуація. Тепер користувачі можуть, завдяки застосункам, просто завантажити свої фото або відео, а програма вже сама створить гарне та трендове відео. Це просто, зручно і дуже подобається підписникам. Тож користуйтеся.

3. Коаліція з брендами. Саме так, старайтеся активно вести свій блог, відмічайте бренди в

історіях та у своїх публікаціях. Тобто, робіть все, аби вас помітили майбутні партнери. Якщо ви, наприклад, хочете співпрацювати з якимось брендом одягу, косметики чи прикрас, то вам потрібно його гарно презентувати на собі або через естетичні фото чи відеопублікації, щоб це виглядало презентабельно та в стилі бренду. Результатом має стати те, що представники бренду взяли б саме вашу кандидатуру до уваги та запропонували вам стати їхнім амбасадором. Якщо ви вирішили співпрацювати з якимось брендом, то маєте всіляко показати, що розумієте стиль, цінності та особливості бренду, що саме ви є гідним кандидатом для передачі цієї ідеї в маси.

4. Відмова від бездоганності. У 2023 році людям почали активно подобатися фото в стилі «Лайфстайл» - прості, неідеально оброблені, без фотошопу. Головна суть цього тренду, який так полюбили реципієнтам, - це те, щоб фото, а краще кілька фото в каруселі, передавало момент, який вони вже прожили, але завдяки

світлинам переносяться у минуле. Цей тренд створився через те, що реципієнтам набридло «вилізати» та відфотошоплені фото, які, в результаті, лише навіювали комплекси.

5. Живе спілкування. Частіше виходьте до підписників у розмовні сторіс, ведіть прямі ефіри, відповідайте на питання аудиторії, розповідайте щось цікаве або й навіть проводьте розіграші. Люди таке люблять, бо через таке спілкування ви налагоджуєте довірливі стосунки зі своєю аудиторією.

З кожним роком тренди видозмінюються, залишаються чи створюються зовсім нові. Тому для того, аби утримати свою аудиторію, щоб вони не перейшли до когось іншого, що зараз зробити дуже легко, враховуючи високу конкуренцію, потрібно постійно «тримати руку на пульсі» трендів соціальних мереж. Ну, і звичайно, мати свою родзинку, за яку вас полюбить ваша аудиторія.

Єлизавета Павлушина

Міф чи наука

Міфологія переслідує людство з моменту народження, тому через деякий час розповсюджувались різноманітні цікаві міфологічні історії. Хто б знав, що колись міста та села будуть розмовляти про маку, чорта, водяного. Здається, це історії для дітей, але за цими розповідями ховається підтекст. Проте не всі вірили у справжність цих історій і почали звертатись до науки.

Якщо розбирати все по складовим, то міфологія – це міфи, легенди та приповідки, які розповідають про походження світу, героїв, богів. І тут ми можемо говорити про певний зв'язок між всіма цими розповідями. Якщо б не було легенд, то люди б не знали і не переказували та не писали стосовно цього силу-силенну книжок. Так і сталося, що більшість людей вірять в міфи, бо це – певного роду захищена інформація, яка передавалась з покоління в покоління.

Якщо брати науку, то вона розглядає більш спрощений варіант походжень цих переказів. Шукає правдоподібну інформацію і доводить свої певні дослідження до найменшого спрощення, яке може бути. Тобто, наука спростовує міфи шляхом експериментів. Вони збирають об'єктивні дані, потім аналізують їх і надають чіткі пояснення, чому саме відбувались ті чи інші явища. Таким чином, вони допомагають визначити правдивість чи неправдивість різних незрозуміlostей.

Отже, висновок може бути лиш один, що ці два вчення доповнюють один одного. В таких випадках люди вірять або у міфи, або в науку. Наука і міфологія – це поєднання містичного та спростованого, цікавого і пояснювального. Тому ми можемо сказати лише те, що люди завжди обирають, що їм до душі, що приваблює, манить або просто цікавить.

Вероніка Карпенко

Приєднання енергосистеми України до ENTSO-E

День, коли Україна стала частиною Європи. Хронологія приєднання української енергосистеми до ENTSO-E.

16 березня 2024 року виповнилась друга річниця інтеграції української енергосистеми з європейською. За останні два роки НЕК «Укренерго» стала повноправним членом Європейської асоціації операторів ENTSO-E. Приєднання України до ENTSO-E передбачає узгодження енергетичної інфраструктури з європейським ринком електроенергії для забезпечення безперешкодного обміну електроенергією та підвищення енергетичної безпеки. Ця ініціатива є частиною ширшої асоціації між Україною та Європейським Союзом, спрямованої на зменшення її історичної залежності від поставок російських енергоносіїв. Синхронізація також підтримує енергетичні реформи в Україні та сприяє розвитку більш стійкої та сталої енергетичної системи.

З 1 січня 2024 року НЕК «Укренерго» має ті самі права та обов'язки, що й європейські оператори системи передачі електроенергії, і здатна впливати на стратегічні рішення щодо розвитку європейської енергосистеми.

Процес інтеграції української енергосистеми в європейську енергосистему розпочався у 2017 році з підписання в Брюсселі Угоди про умови майбутнього об'єднання енергосистеми України з енергосистемою континентальної Європи ENTSO-E. Того ж року, таку саму угоду з ENTSO-E підписав оператор енергосистеми Молдови Moldelectrica. Об'єднання планувалося на 2023 рік.

Документ, який отримала Україна, містить дорожню карту синхронізації на шість років та список технічних заходів. Їхнє виконання мало повністю підготувати енергосистему України до інтеграції з Європою. Одним з найважливіших випробувань для України

було протриматися в ізолюваному від енергосистем росії та білорусії режимі роботи. Перебування в ізоляції планувалося на три дні.

У 2019 проводилися випробування енергоблоків українських ТЕС, ТЕЦ та ГЕС як одна з умов дорожньої карти синхронізації. Це допомогло зібрати необхідні дані параметрів роботи енергоблоків і дозволило ENTSO-E побудувати математичну модель української енергосистеми. Також, 30 квітня було створено Консорціум, до якого входили оператори Німеччини, Угорщини, Польщі, Сербії та Румунії. Консорціум оцінював та визначав, чи варто під'єднувати українську та молдовську енергосистеми. На основі отриманих даних ENTSO-E розглянуло можливість синхронізації двох енергосистем. У 2020 році, разом з представниками НАЕК «Енергоатом», були проведені випробування енергоблоків АЕС, що теж було обов'язковою умовою угоди. Консорціум отримав дані та відкрив дорогу до наступного етапу угоди — дослідження стійкості української енергосистеми. Вони проводились більшу частину 2021 року.

17 грудня 2021 року НЕК «Укренерго» отримувє статус незалежного оператора європейського зразка — тепер компанія позбавлена будь якого впливу та не матиме зв'язків з іншими компаніями, що виробляють електроенергію. Повна самостійність.

Це також було однією з необхідних умов для отримання членства в ENTSO-E.

24 лютого 2022 року о 1:32 Україна, разом з Молдовою, відключилась від енергосистеми росії і білорусії. Ізолюваний період розпочався. За планом, українська енергосистема

мала протриматися три дні, а влітку 2022 року це раз пройти тест, однак о 4 ранку росія розпочала повномасштабну війну проти України. Через пошкодження інфраструктури, ізоляція продовжилась аж на три тижні, перевиконавши поставлені умови. Але незважаючи на це, результати були успішними, споживачі залишились зі світлом. 28 лютого ENTSO-E прийняло рішення екстрено під'єднати українську енергосистему до європейської.

16 березня 2022 — історичний день для України. Саме тоді ми стали частиною європейської енергомережі, повністю відірвавши себе від росії. Завдяки цьому протягом зими 2022-23 рр. енергосистема витримала ворожі обстріли, дрони і масовані ракетні атаки. Технічна підтримка Європи зіграла дуже важливу роль у збереженні електроенергії. Можна сказати, що цього дня Україна зробила величезний крок до ЄС, ставши його частиною в галузі енергетики. Роки праці над досягненнями мети не минули дарма.

При синхронізації двох великомасштабних енергетичних систем, зазвичай, відбувається фаза пробної синхронізації без комерційного обміну. Оператори повинні перевірити безпеку фізичних асоціацій. Винятком стала Україна, яка через кілька місяців після цього отримала право експортувати українську електроенергію та імпортувати європейську. Завдяки цьому НЕК «Укренерго» отримала близько 6 мільярдів гривень доходу від продажу доступу до міждержавних з'єднань до початку російської атаки у жовтні 2022 року.

Анастасія Веремієнко

Знищення Трипільської ТЕС

Масована атака на енергосистему України в 2022 році призвела до страшних наслідків, з якими держава бореться й досі. Ворог зрозумів, яку наніс шкоду нашій державі, знайшов «слабке місце» і продовжує цілитися у енергетичні об'єкти. Це перший випадок, коли одна з воюючих сторін навмисно виводить з ладу енергосистему задля власної переваги.

Існує три види генерації енергії — вугільна (ТЕС, ТЕЦ), атомна (АЕС) та гідрогенерація (ГЕС). Вугільну генерацію електроенергії, до повномасштабного вторгнення, контролювали три компанії — ДТЕК (Зуївська ТЕС, Запорізька ТЕС, Луганська ТЕС, тощо), «Центренерго» (Вугледарська ТЕС, Зміївська ТЕС, Трипільська ТЕС) та «Донбасенерго» (Старобешівська ТЕС і Слов'янська ТЕС). Теплоелектростанції та теплоелектроцентрالی (ТЕЦ) забезпечували високу маневреність, необхідну в часи підвищення споживання електроенергії, а також

забезпечували баланс виробництва і використання, у випадку порушення якого довелось би вивести відключення електроенергії.

Знищення усіх ТЕС і ТЕЦ значно ускладнить роботу диспетчерів, а також залишиться лише базова генерація, яку виробляють АЕС і ВЕС з СЕС. Із зрозумілих причин ворог не атакує атомні електростанції, а ті, що працюють на альтернативних джерелах енергії доволі малоальтернативні по всій країні. Замість ТЕС і ТЕЦ, із складнощами, баланс здатні підтримувати ГЕС, але вони теж є пріоритетними цілями росіян. Крім цього, в Україну постачається закордонна електроенергія, якої достатньо аби не впроваджувати відключення світла.

11 квітня 2024 року була повністю знищена Трипільська ТЕС — останній енергетичний об'єкт «Центренерго». До цього, 22 березня була знищена Зміївська ТЕС, а Вугледарська ТЕС наразі під окупацією. Трипільська ТЕС

важлива тим, що забезпечувала електроенергією Київську, Черкаську та Житомирську області. Її знищення призвело до дуже плачевної ситуації з вугільною генерацією.

Однак, незважаючи на це, в жодній з цих областей не було відключень. Це пов'язано з роботою ТЕЦ, які, в якомусь сенсі, рятують маневреність енергосистеми. Імпортна електроенергія застосовується тільки у крайніх випадках, тому вона має дуже високу ціну. Також, наразі йде період низького споживання електроенергії, але з настанням спеки можуть виникнути проблеми.

Звичайні споживачі можуть лише економити електроенергію у період її найчастішого використання. Це вже зменшить кількість зусиль для підтримки балансу. Країни-союзники погодились надати Україні запчастини для ремонту пошкоджених станцій зі своїх закритих ТЕС. Також держава планує будувати газові електростанції, які є не дуже потужними і які ворог не здатний

знищити. «Газотурбінна та газопоршнева генерація в горизонті двох-трьох років — єдине можливе рішення. Щоб компенсувати втрачене через останні атаки, треба щонайменше 2-2,5 ГВт нових потужностей», — вважає Харченко. Такі електростанції мають невеликі блоки дець на 50 МВт, і якщо їх буде 20 — вийде 1 тис МВт, що є потужністю одного атомного енергоблоку. Газові електростанції також доволі швидко розганяються, до трьох хвилин. АЕС, щоб розігнатися, потрібно три доби.

Не менш важливо, щоб в Україні було достатньо засобів ППО та повністю закрите небо. Інакше, ні будівництво газових електростанцій, ні відновлення старих ТЕС не матиме сенсу. Звичайним людям, для того щоб допомогти, достатньо лише економити та донатити на перевірені збори. А далі — діло за енергетиками та міністрами.

Анастасія Веремієнко

Яскрава особистість українського ТБ

Ольга Фреймут — українська телеведуча, модель та письменниця. Була ведучою таких програм як «Підйом», «Хто зверху?», «Інспектор Фреймут». Відома як «головний ревізор» країни, оскільки здійснювала перевірки закладів сфери обслуговування України у телевізійному соціальному реаліті-шоу.

Ще з дитинства Ольга була творчою особистістю. Вона грала на фортепіано, співала та присвячувала вільний час поезії. Після закінчення школи здобула ступінь магістра з міжнародної журналістики у Львівському національному університеті ім. Івана Франка. Паралельно навчалась у Міському університеті Лондона, де отримала диплом з відзнакою. Свою кар'єру журналістки Ольга

Фреймут розпочала як міжнародна журналістка. Спочатку вона була стажеркою в британській компанії суспільного телерадіомовлення BBC, але згодом повернулася до Києва. У 2005 році телеведуча працювала в міжнародному відділі 5-го каналу. Згодом вона змінила місце роботи та стала співведучою успішного ранкового шоу «Підйом» з Олександром Педаном та Сергієм Притулою. Це trio підкорило глядачів своїм гумором та вишуканою українською мовою. У кожній передачі Ольга відзначалася своїм доглянутим виглядом та макіяжем. Вона часто одягала вбрання в нейтральних тонах, що підкреслювало її класичний смак. Також Ольга відкрито ділилася подробицями особистого життя та висловлювала

думки щодо закордонних зірок, чим викликала довіру у своєї аудиторії. Неабияку популярність Ольги Фреймут отримала завдяки ролі

телеведучою у 2011 році, коли в Україні вийшов рейтинговий проєкт «Ревізор». У цій передачі вона проявила такі риси як наполегливість та жага до справедливості. Вона чесно реагувала на недоліки у роботі закладів громадського харчування та надавала конструктивні поради щодо того, як покращити якість їх обслуговування.

Ольга Фреймут працювала ще у кількох телепроектах, які стали практично одразу популярними — «Хто зверху?» та «Голос країни. Перезавантаження». Партнером Ольги у проєкті «Хто зверху?» був ще один популярний ведучий Сергій Притула, що зумовило рейтинговість програми. Концепція програми полягала у тому, що чоловіки змагалися з жінками у

знаннях, інтуїції та винахідливості. Образ привітною та доброзичливою ведучою викликав підтримку у жіночій та чоловічій аудиторії. В іншому проєкті «Голос країни. Перезавантаження» Ольга проявила своє ставлення до розвитку української музичної культури та завжди знаходила потрібні слова для героїв програми. Як наслідок, глядачі помітили її доброзичливість та відкритість до людей.

Завдяки своєму професіоналізму, Ольга Фреймут стала однією з найбільш впливових жінок українського шоу-бізнесу. Вона є прикладом того, як важливо підкреслювати свою індивідуальність через неповторний стиль та харизму.

Наталія Омелянчук

Мовчазні жертви війни

На околицях міста Куп'янськ, де ще зовсім нещодавно вирувало життя, сьогодні тихо. Сонячне проміння пробивається крізь завалені будівлі та порослі бур'яном вулиці. Це все, що залишила тут по собі війна. Однак, тут і сьогодні продовжується битва за життя — битва за життя тварин, покинутих на час війни.

Протягом тривалого протистояння російським агресорам, у ті дні, коли дим від вибухів закривав небо, багато тварин втратили своїх господарів, а деяких забули, коли родина тікала від небезпеки. Тепер тварини бродять безцільно по безлюдних вулицях, виглядаючи занепокоєними та втомленими.

Довго поневірився зруйнованими вулицями і пес на ім'я Білий. Дійшовши до знайомого мосту, який раніше вів до його домівки, він сміливо ступив на нього. Однак, зробивши кілька кроків, він провалився у пролом розбомбленого мосту. На дні пролomu була холодна вода, потрапивши в яку, пес заборсався і зрозумів, що врятувати самостійно він не зможе. Холод все більше сковував його рухи. Тоді пес жалібно заскиглив. І, о диво, його почули.

Саме в той час по мосту проходила група зооволонтерів, які щодня приїздили до міста в пошуках покинутих тварин. Один із них — Михайло Пуришев — без вагань кинувся на

допомогу. Він спустився по мотузці в пролом і врятував хвостатого. Після цього песика обігріли й нагодували.

Сьогодні містами України, які були вщент зруйновані російськими агресорами, бродять тисячі таких тварин. Переживши жахіття війни та ставши її мовчазними жертвами, вони ніколи потребують допомоги. Однак, хто подбає про цих беззахисних створінь? Тому Михайло Пуришев та його група зооволонтерів, відданих справ рятування тварин, і далі продовжують свою роботу, проте їх ресурси обмежені, а потреби безмежні.

Серед зруйнованих будівель і розбитих вікон, які стали домом для безпритульних тварин, всі вони живуть,

віддавшись у руки долі. Саме тепер, коли спалахи боїв стихають, але наслідки відчутні, надія на краще майбутнє є в кожному з нас. Допоможімо покинутим тваринам знайти новий дім, де вони зможуть відчути тепло та

безпеку. Подарувати їм другий шанс — це наша спільна відповідальність перед маленькими мешканцями нашої землі, які потребують нашої ласки, допомоги та підтримки.

Денис Контурський

Робочі будні студентки у музеї

Позитивні емоції, подорожі, нові знайомства або що змусило мене закохатися у свою роботу в музеї?

Здавалося б, такий спокійний, сонячний понеділок, звична паперова робота, нічого нового. Аж тут ми дізнаємося про поїздки до столиці, вирушати вже в середу.

Отож, робочий вівторок пролетів непомітно в передчутті подорожі.

Наступила середа — день X: що ж там буде, ну, виставка, як виставка, нічого грандіозного, — думала я. Та яким же було моє здивування, коли я вперше потрапила до столичних музеїв. Кожна зала на високому рівні. Поєднання автентичних експонатів та новітніх технологій дійсно вражає. Мої очі великі від здивування, ноги втомлені, а серце сповнене жаги до пізнання, хочеться взяти з цієї поїздки максимум.

Скільки всього ми встигли побачити і прожити за один день в столиці!

Додому повернулися втомлені, але задоволені. Звісно, думка, що завтра знову повертатися до робочих

буднів — трохи пригнічувала.

Четвер на фоні ейфорії від поїздки пролетів непомітно. Ми переглядали відзнятий матеріал, ділилися своїми емоціями та враженнями. Писали дописи вдячності.

Вже в п'ятницю нас чекав ще один захід, відкриття виставки, багато людей, ЗМІ, і, найприємніше — це, звісно, нові знайомства.

Абстракція, гравюри, психологічні прийоми — це все про виставку «Сім'я Химичів. Мистецький ген». Насправді, на заході була чудова, затишна атмосфера, сам митець Михайло Химич виявився простою і, водночас, цікавою та багатогранною особистістю. Його роботи дуже різні за тематикою і технікою виконання — від реалістичних гравюр до глибоких психологічних ескізів.

На одній із картин я побачила Острозьку Круглу вежу, що змусило мене поринути у ностальгію за рідним містом.

Та, напевно, одним із найприємніших моментів був обмін світлинами в кінці заходу. Кожен бажавий міг підійти та зробити собі фото з митцем на пам'ять.

Найкращим варіантом, як завершити цей насичений робочий тиждень, було піти в театр. Довгоочікувана вистава «Конотопська відьма». Атмосфера в залі просто нереальна. Ми відчули весь спектр емоцій від щирою нестримного сміху до хвилин суму.

А ще приємним бонусом стала можливість долучитися до благодійності і подякувати ЗСУ за цю можливість жити своїм насиченим життям, що ми, власне, і зробили.

Я вже в передчутті... Сподіваюсь, наступний тиждень виявиться не менш яскравим, в будь-якому разі ми вже знаємо, як його «розфарбувати».

Олександра Супрунець

Фестиваль істивої книги

Чи куштували Ви книгу хоч раз у своєму житті? По-справжньому? А чи знали Ви, що існує фестиваль приурочений поїданню істивних книг?!

Якось Френсіс Бекон сказав: «Деякі книги потрібно спробувати, інші проковтнути, а треті - розжувати і перетравити». У 2000 році Беатріс Корон та Джудіт Хоффберг втілили в життя ці слова за допомогою започаткування фестивалю. Він об'єднує поціновувачів книг із майстерними кулінарками. Суть події полягає у виготовленні істивної страви, яка причетна до книг якимось чином. До прикладу, розповідає щось про історію написання чи автора, візуально схожі – зображена обкладинка книги, написана назва, її уривок. Далі необхідно зробити фото, поділитися ним, обговорити страву і обов'язково в той же день з'їсти її.

Дата міжнародного святкування припадає на 1 квітня. Все тому, що цей фестиваль вшановує пам'ять французького кулінара Жана-Антуана

Брілла-Саварена, який народився 1 квітня 1755 року. Він був юристом і політиком, проте віднайшов себе ще й в кулінарній справі. Він став відомим завдяки своїй праці «Фізіологія смаку». Варто зазначити, що саме йому належить фраза «Ти є тим, що ти їси».

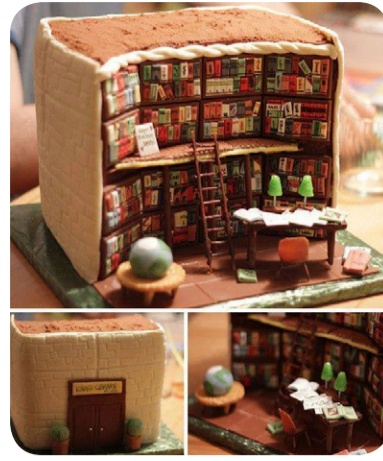
Фестиваль проходить у різних країнах: Італії, Індії, Бразилії, Нідерландах, Японії, США, Мексиці, Люксембурзі, Канаді, Гонконгу. Україна також неодноразово долучалась до святкування. Бібліотеки Дніпра, Львова, Києва, Луцька, Звенигорода діляться фото із істивними книгами у своїх соцмережах та на сайтах.

Дніпровський центр професійно-технічної освіти туристичного сервісу на своїй Facebook-сторінці публікує відео та коментар до нього: «Шанувальники книг об'єднуються, щоб насолодитися одночасно мистецтвом книжкової справи і майстерністю кулінарів. Сьогодні наші майстри виробничого навчання методичної комісії харчового напрямку

приготували істивну книгу під назвою «Кулінарні історії "Дніпровський центр ПТОС"».

Ми звернулись до Житомирської обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олега Ольжича, щоб дізнатися чи вони долучаються до святкування фестивалю та чи планують. З нами розмовляла заступник директора з внутрішньобібліотечної роботи Світлана Прядченко. Вона сказала, що такі заходи не проводились і не плануються найближчим часом.

Анна Девізорова

Телеведучий у кадрі

Дуже важко бути впевненим у собі, коли ти щось робиш вперше. Завжди може піти щось не так. Робота на телебаченні це суцільний стрес, особливо коли ти ведучий прямого ефіру. Саме в цій роботі потрібно завжди імпровізувати та знаходити виходи з важких ситуацій. В останній момент може зірватись гість, перерватися зв'язок, щось статись з апаратурою чи просто твій колега проспить ефір.

Перелічене вище це звичні речі в роботі телеведучого. Проте вони такі лише для людей, які вже давно працюють у цій сфері. Для новачка все не так просто. Тому потрібно

готувати себе до казусів з самого початку. Всі помиляються і ви не виняток. Тому потрібно вчитись на власних помилках, а не картати себе за них. Якщо ви хочете стати телеведучим чи у вас скоро буде перший ефір, зверніть увагу на нижче наведені рекомендації:

- завжди перевіряйте інформацію, що є у вас на руках. Навіть якщо її надав редактор, це не означає, що вона на 100% відповідає дійсності, всі помиляються;

- на перших секундах ефіру у вас буде хвилювання, привітайтеся з гостями та глядачами і, якщо ситуація дозволяє, поставте їм питання, навіть

риторичне. Це дозволить вам набути впевненості та виграти для себе кілька секунд аби перевести подих;

- у вас завжди мають бути підготовлені питання, що зможуть допомогти у, здавалося, безвихідній ситуації;

- не показуйте хвилювання та завжди говорите впевнено;

- одягайтесь зручно – щоб не думати під час ефіру про те, наскільки вам тиснуть туфлі, завелика сорочка чи щось інше, обирайте зручні та комфортні речі. Інакше ви весь ефір будете думати про свій ефір та свій одяг, а не про тему ефіру;

- ваші жести та поза показують дуже багато. Якщо ви горбитесь, постійно ховаєте руки та не можете знайти собі місця, то не зможете якісно провести ефір. Глядач одразу побачить те, що вам дискомфортно. Оберіть позу, яка дозволяє максимально комфортно почуватися в кадрі та завжди звертайте увагу на жестикуляцію. Її відсутність це проблема, натомість, надмірна жестикуляція також буде кидатись в очі, тут потрібно знайти баланс.

Наталія Омелянчук

Топ 10 цікавих фактів про музей

Привіт, я Житомирський обласний краєзнавчий музей, і сьогодні хочу познайомитися з Вами ще ближче. Розповім декілька цікавих фактів про себе, які мало хто знає. Можливо, для когось вже багато чого відомо і він знає мене краще за інших. Читайте та перевіряйте!

Отож, поїхали.

10 цікавих фактів про Житомирський обласний краєзнавчий музей:

1. Відкриття музею (в тій будівлі, де він знаходиться зараз) було приурочено до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.
2. Нині фондова колекція ЖОКМ налічує понад 180000 пам'яток матеріальної і духовної культури. А розпочиналося все з невеликої колекції мінералів.
3. Житомирський музей один з найстаріших музейних закладів України.
4. Свою історію музей розпочинав у стінах міської бібліотеки.
5. Сьогодні головне приміщення музею розташоване в історичному центрі міста, у пам'ятці архітектури 1909 року побудови.
6. До Великої Вітчизняної війни музей мав власний ботанічний сад та оранжерею в парку Шодуара.
7. У музеї працювала бібліотека з майже 300-тисячним фондом.
8. Природничу колекцію музею вважається однією з кращих природничо-історичних зібрань України.
9. В музеї ви можете побачити таксодермічну скульптуру пташки, якій понад сто років.
10. В етнографічному зібранні знаходяться корали, точну дату їх створення важко назвати, але приблизно кінець 19 – початок 20 століття.

Як вам такий формат? Зацікавило?

Олександра Супрунець

Благодійність для ЗСУ

Благодійність для Збройних Сил України має велике значення і є критично важливою для підтримки українських військових, які знаходяться на передовій в обороні своєї країни від загроз з боку агресора.

Благодійний ярмарок є чудовим способом залучити громадські кошти на підтримку військовослужбовців. Всі зібрані кошти можуть бути використані на потреби, такі як медичне обладнання, військове спорядження, підтримка сімей військових тощо. Допомога може стати платформою для поширення інформації про важливість підтримки наших захисників та їхніх потреб. Це сприяє підвищенню свідомості громадськості про військову службу та створює можливість для співпраці та підтримки.

Збори коштів через благодійний ярмарок можуть підвищити моральний дух військових, показавши їм, що їхній захист цінують і підтримують. Це може мати позитивний вплив на

психологічний клімат у військових підрозділах.

Благодійність може стати майданчиком для залучення нових добровольців та партнерів, які бажають підтримати ЗСУ своїми зусиллями або ресурсами. Це розширює коло підтримки та створює нові можливості для співпраці.

Організація благодійного ярмарку сприяє близькому спілкуванню між військовими та цивільним населенням. Це сприяє підтримці взаєморозуміння, співпраці та довіри між різними верствами суспільства.

Отже, благодійність для ЗСУ демонструє громадську підтримку українських військових та їхню відданість захисту національної безпеки. Ці зусилля допомагають забезпечити військових необхідними ресурсами і підтримкою, щоб вони могли ефективно захищати нашу країну у складних умовах сучасного військового конфлікту.

Тетяна Голишевська

Переваги сонячних панелей. Чому в них варто інвестувати?

Сонячна енергія стала перспективною альтернативою традиційним джерелам енергії, що підвищує енергетичну безпеку та суттєво зменшує залежність від імпортованого палива. Попит на екологічно чисту, сталу енергію зростає, розуміння переваг використання сонячних панелей має вирішальне значення.

Основний принцип дії сонячних батарей — поглинання енергії сонячних променів і перетворення їх на електроенергію. Вони потребують мінімального обслуговування і мають тривалий термін служби, близько 25-30 років і більше.

Однією з найважливіших переваг використання сонячних панелей є те, що вони покладаються на поновлюване джерело енергії — Сонце. Сонячна енергія необмежена ще як мінімум кілька мільйонів років і є скрізь, що робить її доступною в кожному куточку планети. Крім того, сонячна енергія вважається екологічно чистим джерелом енергії, оскільки вона не спричиняє викидів парникових газів, що робить її життєздатною альтернативою традиційним джерелам енергії на основі викопного палива. Вона не становить загрози для екосистеми, на відміну від джерел енергії, які часто призводять до вирубки лісів і руйнування навколишнього середовища. Цей перехід до відновлюваної енергетики може значно зменшити людський вуглецевий слід та сприяти боротьбі зі зміною клімату.

Ще однією значною перевагою сонячних панелей є їхній потенціал для зниження витрат на електроенергію для своїх користувачів. Сонячні панелі з роками стали більш ефективними, що дозволило більшій кількості людей використовувати сонячну енергію як стале джерело енергії. Розвиток сонячної енергетики зробив її більш доступною та економічно вигідною. Кожен, в кого є гроші

та бажання, може зробити собі персональну сонячну «електростанцію» у дворі чи на даху будинку. Хоча початковий внесок у встановлення сонячних панелей може бути значущим, однак довгострокова економія на рахунках за електроенергію може з часом компенсувати ці витрати. Це особливо вигідно для осіб і підприємств у регіонах з високими цінами на електроенергію, оскільки сонячна енергія може забезпечити більш економічно ефективне рішення.

Однак на ефективність сонячних панелей можуть впливати різні погодні умови. Хмарні або дощові дні можуть зменшити кількість сонячного світла, що потрапляє на панелі. Це призводить до зменшення виробництва енергії. Крім того, екстремальні температури, такі як сильна спека або холод, також можуть впливати на продуктивність сонячних панелей, що теж призводить до потенційного зниження їх загальної ефективності.

Вартість — ще один фактор, який слід враховувати. Хоча ціни на них постійно знижуються в останні роки, початковий внесок за установку сонячних панелей все ще може бути значним бар'єром для багатьох користувачів. Це може ускладнити для деякого можливість скористатися довгостроковою економією та екологічними перевагами сонячної енергії. Однак, при постійному використанні, сонячні батареї все ж здатні окупити вкладені в них гроші приблизно за 3-4 роки.

Технологія продовжує розвиватися, а вартість сонячних панелей знижується, впровадження цього відновлюваного джерела енергії, ймовірно, зростатиме, пропонує багатовідевнє рішення для задоволення людських глобальних енергетичних потреб.

Анастасія Веремієнко

Реклама та наша зовнішність

Реклама – це потужний інструмент, який впливає на бажання та вподобання споживачів, зокрема й на уявлення про ідеальний зовнішній вигляд. У сучасному світі реклама активно формує стандарти краси та зовнішнього вигляду, особливо серед юнацтва. Для посилення рекламного впливу рекламодавці досить часто використовують такий метод як навіювання – цілеспрямований психічний вплив. Такий метод діє на свідомість та підсвідомість реципієнта, в першу чергу, впливаючи

на почуття та емоції споживача. Використання навіювання у рекламі допомагає створити образ «ідеальної» краси, впливаючи на самооцінку та вподобання молоді. Такий метод використовують для того, щоб переконати аудиторію в тому, що певний продукт чи послуга зроблять її більш привабливою.

За допомогою навіювання можна створити ідеалізовані образи у рекламі. Вони можуть бути представлені у вигляді «ідеальної» фігури або ж «ідеального» обличчя без явних

проблем зі шкірою. Такі образи стають прикладом, яке молоде покоління прагне наслідувати та вважає ідеальним.

Також реклама може вказувати на те, що відповідність певним стандартам краси є ключем до успіху в кар'єрі або ж особистому житті. Відповідно, це може викликати у молоді бажання наслідувати певний зовнішній вигляд для того, щоб досягти бажаного успіху.

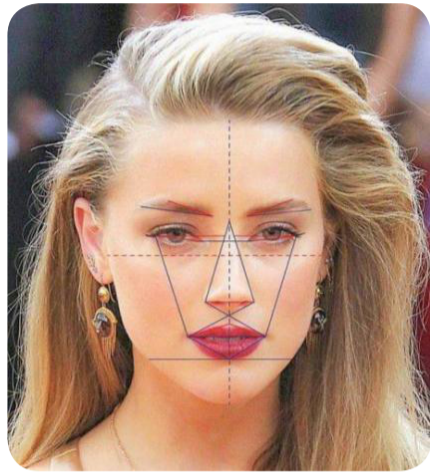
Ще одним ефективним прийомом є створення певної ілюзії, що

використання якогось продукту допоможе людині досягти ідеального зовнішнього вигляду. Ми часто бачимо, як у рекламі використовують «до та після», показуючи своїй аудиторії зміни після користування продуктом. Тим самим така реклама спонукає до покупки, адже споживачі побачили кінцевий результат, до якого вони так прагнуть.

Загалом, використання методу навіювання у рекламі стосовно стандартів краси може мати значний вплив на самооцінку юнацтва,

що може викликати розвиток комплексів та втрату впевненості у собі. Суспільству важливо критично підходити до сприйняття будь-якого рекламного повідомлення та постійно аналізувати: чи маніпулюють заради вас. Ідеальні образи у рекламі використовують лише для того, щоб змусити вас купити певний товар. А що насправді є красивим та ідеальним – вирішувати лише вам, адже краса – це суб'єктивне поняття, а ідеального – не існує!

Олександра Сич

Помилки початкуючих інфлюенсерів

Якщо ви вже визначилися, що хочете стати інфлюенсером, то майте на увазі, що скоро перед вами постане завдання у просуненні та масовому розголосі про себе. Але як же зробити це правильно? Щоб потім не виправляти помилки й не розпочинати все спочатку або взагалі закинути все лише на початку шляху. У цій статті, я вам розкажу про помилки, які найчастіше допускаються інфлюенсерами-початківцями.

По-перше, сформулюйте свою цільову аудиторію, визначте приблизний віковий діапазон вашої цільової аудиторії, а також для кого буде ваш блог цікавим: для жінок чи чоловіків? Оберіть декілька тем/інтересів, які ви будете

розкривати на своїй сторінці. Придумайте ті асоціативні елементи, завдяки яким вас будуть впізнавати в мережі серед сотень інших блогів.

Наступною порадою буде те, аби ви використовували якнайменше тексту у своїх постах, а більше надавали перевагу розмовним сторіс та гарному фото та відео контенту. Пам'ятайте, що у вас є всього 1-1,3 секунди для того, аби зацікавити людину. Тому чим частіше змінюється картинка, наприклад у Reels, тим більша ймовірність, що людина зацікавиться і не проїде повз.

Також рекомендую не скуповувати відразу рекламу у всіх можливих пабліках і блогерів. Створіть та наповніть свою сторінку

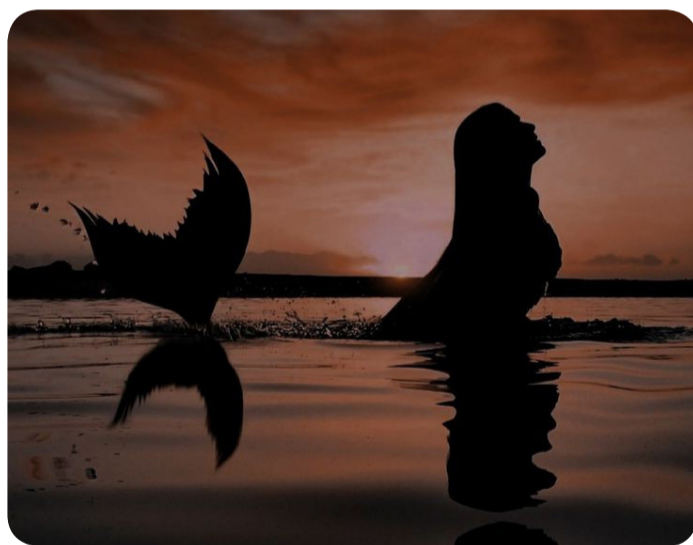
якнайкраще. Для природного приросту аудиторії використовуйте популярні хештеги під вашими публікаціями, накладайте популярні треки у своїх сторіс, відео та фото.

І остання, певно, найважливіша порада. Ніколи не погоджуйтеся на рекламу не перевірену вами особисто рекламної продукції, яку вам будуть надсилати. Спочатку перевіряйте особисто і лише тоді, якщо характеристика товару збігається з вашим враженням, то можете сміливо рекламувати. Бо дуже багато популярних інфлюенсерів повелися на гроші, бо рекламування – послуга гарно оплачувана, але втрапили набагато цінніше – довіру людей. Її вже ти не повернеш ні за які гроші, час та цікавий

контент. Таких історій багато, тому повторювати їх не варто, бо тоді точно можна ставити хрест на своїй кар'єрі інфлюенсера, тому що ніхто не буде вже вас сприймати серйозно.

Інфлюенсеринг, як бачите, це далеко не просто. На самому початку вже потрібно продумувати кожен свій крок наперед, аби потім не починати все спочатку. Легко не буде. Пам'ятайте про це, але потім ваші старання будуть працювати на вас. При дотриманні порад, які перераховані вище, можна отримати приємні результати та уникнути вагомих помилок. Не бійтеся, дійте та творіть! І тоді у вас обов'язково все вийде!

Єлизавета Павлушина

Русалки – прокляті душі

З давніх-давен багато ходило історій стосовно загублених дівочих душ, які стали русалками. Вони жили в морях, озерах чи ставках або в річках. Їх порівнювали із чарівними істотами, які мали дуже гарну вроду та голос, який заманював юнаків та чоловіків. Багато хто з чоловіків боялись бути на березі біля води, бо припливе ця чарівна красуня і погубить.

Різні історії розповідають про те, як дівчата стають русалками. Найчастіше як наслідок прокляття. Найбільш поширеною була розповідь про те, що молода, вродлива дівчина, згнана коханим чи оббріхана сусідами, йшла

топитися до річки. Саме там, неупокоені дівочі душі перевтілювались в зачарованих злібних істот. По пояс вони виглядали як звичайна жінка, але ніг в них не було, а був лише великий риб'ячий хвіст. Русалки вечорами та ночами манили чоловіків, щоб помститись за своє розбите серце, і забирали їх із собою.

Але існує ще одна, не дуже поширена легенда. Якщо дівчина була не вродлива, потворна, проте дуже хотіла подобатись чоловіком, то вона йшла до річки і вклала угоду з водяним. Водяний забрав її душу, а взамін наділяв дівчину надзвичайною красою. Угода мала свій термін, по завершенні якого дівчина

йшла до найближчої водойми та перетворювалась на русалку.

Але чому у русалок були риб'ячі хвости? Найпоширенішою версією є та, що хвіст був потрібен русалкам як засіб пересування у воді.

Існує ще одна версія, що всі ці історії – лише ілюзії людей, які зловживали спиртними напоями.

Якби там не було, проте це все лише легенди, якими лякали дівчат та юнаків. Але, можливо... за кожною легендою ховається правда, яка й досі є таємницею.

Вероніка Карпенко

PR у період воєнного стану

У період воєнного стану робота інформаційних служб органів державної влади та органів місцевого самоврядування набуває особливого значення. Професійний PR в комунікаційному просторі стає необхідним інструментом для забезпечення ефективної інформаційної взаємодії з громадськістю та забезпечення довіри до влади.

PR в комунікаційному просторі відіграє важливу роль у забезпеченні ефективної комунікації між органами влади та громадськістю. Основні завдання PR включають:

1. Роль PR в комунікаційному просторі полягає у створенні позитивного іміджу органів влади та місцевого самоврядування серед громадськості. Це досягається шляхом формування позитивного сприйняття діяльності органів влади та місцевого самоврядування.

2. Крім того, PR забезпечує поширення об'єктивної інформації про діяльність органів влади та місцевого самоврядування, їх рішення та заходи, спрямовані на забезпечення безпеки та добробуту громадян.

3. Взаємодія з медіа також є важливою складовою роботи інформаційних служб. PR включає співпрацю з журналістами та представниками ЗМІ для забезпечення об'єктивного висвітлення діяльності органів влади та місцевого самоврядування.

4. Кризовий PR є необхідним для

ефективного управління кризовими ситуаціями. Він забезпечує швидку та адекватну реакцію на негативні події та забезпечує ефективну комунікацію з громадськістю.

У період воєнного стану робота інформаційних служб органів державної влади та органів місцевого самоврядування є важливим елементом забезпечення ефективної комунікації з громадськістю та забезпечення довіри до влади.

Юлія Юрчук

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.
Свідоцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.
Редактор: Андрій Близнюк.
Коректори: СІЦ.
Верстка: Тетяна Безверха. © СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.
Тел.: (097) 322-09-50.
Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com
Електронна версія газети: https://zu.edu.ua/universum.html

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

**Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення**

Наклад